

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 42^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 98

Τιμή στην κυρία χωρίς ηλικία. Εννοείται ως παρουσία στη μεγάλη οδόν και στη θεατρική σκηνή. Την Δεσπούλα, όπως την αναφέρει πάντα ο Ανδρέας Βουτσινάς, που πρωτοεμφανίστηκε στο θέατρο το 1942 και στον κινηματογράφο το 1947. Για να συνεχίσει πάντα σε δεύτερους ρόλους που από ένα σημείο και μετά κάπου την τυποποίησαν στο ρόλο της γυναίκας "ελευθέρων ηθών" που όμως παραμένει αξιαγάπητη, σαν φίλη, μητέρα ή αριστοκρατική μαντάμ. Σαν αυτή που θα σώσει το Κορίτσι της γειτονιάς (της Μαρίας Πλυτά, 1954) από το δρόμο της αμαρτίας. Σαν τη Δέσπω, τη φίλη της Ίλια που θα ξεσπώνει κι όλα τ' άλλα κορίτσια στο Ποτέ την Κυριακή (του Ζιλ Ντασέν, 1960). Σαν Μαντάμ Παρί στα Κόκκινα Φανάρια (του Βασίλη Γεωργιάδη, 1963). Σαν Ρόζα Κούγια, η μητέρα πόρνη που συναντιέται με το γιο της ερωτικά, στους Αδίστακτους (του Ντίνου Κατσουρίδη, 1969). Τουλάχιστον στους ρόλους αυτούς, όπως και της Μπεμπέκας

στο Η δε γυνή να φοβείται τον άνδρα, εκφράστηκε όλο το μπρίο του ελεύθερου χαρακτήρα της, μιας αμετανόητης "θεατρίνας" που απέπνεε έναν αέρα γυναικείου δυναμισμού. Μ' έναν τρόπο είναι αλήθεια πολύ τολμηρό αν σκεφτεί κανείς τα ελληνικά ήδη εκείνης της εποχής. Ίσως για αυτό θα έπρεπε να είχε παραμείνει στη Νέα Υόρκη, όπου βρέθηκε μαζί με την αγαπημένη Μελίνα και τον Ντασέν κατά τη διάρκεια της χούντας. Για να συνεχίσει το δρόμο που άρχισε στο σινεμά ή στο θέατρο εκεί. Κτίζοντας ίσως μια καριέρα πάνω σ' αυτό το "κάτι άλλο" που είχε και που οι επαγγελματίες του χώρου το είχαν διστάσει. Ίσως, δεν ξέρω. Αλλά η ίδια επέλεξε να γυρίσει πάλι εδώ. Δούλεψε, το πάλαιψε, ξαναπροσπάθησε, κυρίως στο θέατρο αλλά και στον κινηματογράφο όπου εντέλει κάποτε βραβεύτηκε. Και σε κάποια στιγμή είπε ως εδώ, φεύγω, δεν ξαναπαίζω. Και το εννοούσε. Όπως κι ό,τι έχει πει κι ό,τι έχει κάνει ως τώρα. Τι γυναίκα κι αυτή!

του Σωτήρη Ζήκου

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Καθυστερημένο προξενιό

Katouna mehuheret (σελ. 6)

του **Dover Kosashvili** (Ισραήλ/Γαλλία, 2001)

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Ακαταμάχητα συγκινητικό και αδεράπευτα αστείο, το φιλμ του Γεωργιανού στην καταγωγή αλλά μεγαλωμένου στο Ισραήλ, Dover Kosashvili, αναφέρεται σε κάτι που όλοι γνωρίζουμε. Το χάσμα των γενεών και τη σύγκρουση ανάμεσα στην οικογενειακή και ερωτική αγάπη.

Αθανάσιος Χριστόπουλος:

Ένας λησμονημένος ποιητής (σελ. 9)

του **Σταμάτη Τσαρουχά** • **ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001**

Μετά τον ανθό της λίμνης ο Σταμάτης Τσαρουχάς επιστρέφει, αυτή τη φορά με ένα ντοκιμαντέρ για έναν σπουδαίο, αλλά όχι τόσο γνωστό ποιητή, τον Αθανάσιο Χριστόπουλο.

Τα τραγούδια τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν

The mad songs of Fernanda Houssein (σελ. 6)

του **John Giavito** (ΗΠΑ, 2001) • **ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ**

«Όλοι οι πόλεμοι είναι δημοφιλείς τις πρώτες τριάντα μέρες» είχε πει ο αμερικανός ιστορικός Άρθουρ Σλέσινγκερ. Αυτή τη μεγάλη αλήθεια επιχειρήσε να αποτυπώσει στην ταινία του ο Τζον Τζιανβίτο, ανασταίνοντας ένα πρόσφατο κομμάτι της ιστορίας, τον Πόλεμο του Κόλπου.

Αιώνιος φοιτητής

του **Βαγγέλη Σεϊτανίδη** • **ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001**

Με αξιοσέβαστο ακαδημαϊκό παρελθόν που περιλαμβάνει σπουδές κινηματογράφου στο πανεπιστήμιο Columbia και με σημαντικές συνεργασίες στις αποσκευές του ο Βαγγέλης Σεϊτανίδης κάθεται στη σκηνοθετική καρέκλα και μας παρουσιάζει τον Αιώνιο Φοιτητή, μια ταινία για τις ανθρώπινες σχέσεις και τον τζόγο.

“Εγώ είχα μεγάλες αξιώσεις από τον εαυτό μου και ήθελα να γίνω το λιγότερο βαγκνερική τραγουδίστρια. Αλλά φαίνεται πως δεν είχα την ανάλογη φωνή. Είχα μόνο μπάσες νότες, δεν είχα καθόλου ψηλές. Κατάλαβα, πολύ νωρίς, ότι με το τραγούδι δεν θα γινόταν τίποτε. Το μπαλέτο, επίσης δεν προχωρούσε. Σκέφθηκα, τότε, πως δεν μου απόμεινε άλλη λύση για να βγω στο θέατρο, παρά η πρόζα”

Δέσπω Διαμαντίδου

ΔΕΣΠΩ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

5 «Δεν θα ήμουν εδώ για τρίτη φορά, αν δε μου άρεζε η πόλη», λέει ο Jerry Schatzberg σε συνέντευξή του

6 Μια οικογένεια Γεωργιανών στο Τελ Αβίβ και μια Μεξικανοαμερικανή, θύμα αντιρακινών συμμοριών στο Διεθνές

7 Για την μοίρα μιας ταϊβανέζικης σκηνοθεσίας μιλά ο Hsiao Ya-Chuan και μια κινέζικη Πλατφόρμα Εκτός Συνταγωνισμού

9 Συμπεράσματα από τη Διεθνή Συνάντηση για την προώθηση και διανομή της ευρωπαϊκής ταινίας

10 Τρεις συντελεστές της ταινίας Κλέφτης ή πραγματικότητα μιλούν στο Πρώτο Πλάνο

11 Στα φώτα του καζίνο με τον Βαγγέλη Σεϊτανίδη και μερόνυχτα με το Γιώργο Πανουσόπουλο

13 Το νεότερο και ομορφότερο μέλος της Κριτικής Επιτροπής, η Ana Sofrenovic, σε Πρώτο Πλάνο

14 Ταξίδια ψυχών και σωμάτων στους Νέους Ορίζοντες και μια συνέντευξη του Patrick Stettner

15 Από την πλάνη στην παρακμή της βίρας οι Ντασές του αμερικανού σκηνοθέτη Λόρι Κλαρκ

19 Το παρίστιο της ζωής και Πίτσες, μπύρες και τσιγαράκια από την Αργεντινή

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

travelling

Αρχαία σκουριά κι έξαλλα νιάτα σε υφαισιειώδη πολήφτικα!

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερολόγιο,

• Είπε να μας ρίξει μια ψιγάλα σήμερα, αλλά αντί να δροσίσει, ίσα ίσα ανέβασε την υγρασία και μας έπνιξε. Το πιο εκνευριστικό βέβαια είναι ότι ξεκινάς χαλαρός το πρωί με κοντομάνικο ή ελαφρύ μπλουζάκι και το βράδυ καταλήγεις με πουλόβερ και ζακέτες. Πάντως η Θεσσαλονίκη κι έτσι (γκρίζα και σκοτεινά γαλάζια) είναι πανέμορφη.

• Τι ήταν, μα τω Τεταρτή, αυτό το πράγμα Δευτέρα βράδυ; Orgasmic Cinema (3). Τα έδωσε όλα. Τον Μπους να τινάζει λαγουδάκια στον αέρα α λα Μόντι Πάιθον, μπολό-

νια να χτυπάνε ανελέητα μικρά παιδάκια, κούκλες στον πόλεμο του Βιετνάμ, μια κοπέλα να παίζει με το πιπί του φίλου της σε πολυσύχναστο δρόμο στην Κορέα, ένα ασπρόμαυρο φιλάκι λες και μιζαρίστηκε από DJ και δυο αποκορυφώματα: Παιχνίδια με σάλιο (πρώτη φορά στη ζωή μου που αισθάνομαι σε μια ταινία το στομάχι μου να κοντεύει να πεταχτεί έξω από το στόμα μου) και... 101 φορές μαζοχιστική επανάληψη 2 παιδιών που... δεν το λέω για να πάτε να το δείτε...

• Και η συμμετοχή του κοινού εξαιρετική. Όσοι δεν σηκώθηκαν να φύγουν, χειροκροτούσαν, γιούχα-ραν, σφύριζαν, γελοούσαν και πετούσαν ατάκες. Τέτοια μαζική συμμετοχή λίγες φορές βλέπεις. Η νοοτροπία του εξώστη πού και πού επιστρέφει με σχόλια και γέλιο και αυτό είναι κάτι παραπάνω από ευχάριστο.

• Η πλειοψηφία όσων είδαν την ταινία *Κάθε Μέρα και Χειρότερα* (που σε καμιά περίπτωση ο τίτλος δεν προειδοίζει για το περιεχόμενό της) συμφώνησαν πως απογοητεύτηκαν. Δεν θα κρίνω την ποιότητα της ταινίας, αλλά θα σχολιάσω (διότι αν δεν το πω, θα σκάσω) πως οι δυο σκηνές κανιβαλισμού (της έφαγε το...) διεκδικούν αναμφισβήτητο το άτυπο βραβείο ΑΣ-ΣΤ (Αηδίστερη Σκηνή Σε Ταινία). Αλλά για την όποια απογοήτευση της μερίδας του κοινού, που γνώριζε τι επρόκειτο να δει, δεν έφταιγαν οι προαναφερθείσες σκηνές, αλλά όλη η υπόλοιπη ταινία. Κάποιος είχε ξεχάσει και το ράδιο της αίθουσας ανοιχτό στην αρχή, αλλά δεν πειράζει. Να έχουμε κάτι να γελάμε...

• Τα *Τραγούδια Τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν*, του Τζον

Τζιανβίτο ασχολούνται με τον Πόλεμο του Κόλπου από μια διαφορετική οπτική γωνία. Αντικρίζουν τις συνέπειες στον καθημερινό άνθρωπο, τον αμερικανό και όχι μόνο. Η ταινία αποφεύχθηκε να προβληθεί στο φεστιβάλ του Σάβαντς, ίσως του σημαντικότερου αμερικανικού φεστιβάλ ανεξάρτητων ταινιών, λόγω της προκλητικότητας του θέματος. Ουδέν σχόλιο.

• Κάτι που δεν κυκλοφορεί

—: Πάει το μυρμηγκάσκι, να φάει το Φερράκι... γκίλι γκίλι γκίλι! (νεορεμπέτικο)

δεν σημαίνει αυτό που στα ελληνικά λέμε: «είσαι μπουλντς» (δηλαδή ευτραφής, αλλά όχι θεόχοντρος). Είναι η αγγλική ονομασία εκείνων των παιδιών που όταν πηγαίναμε σχολείο, παραμόνευαν στη γωνία για να δώσουν μια καρπαζιά, να τσιμπήσουν κανά χαρτονόμισμα και να κάνουν σαματά.

• Όποιοι πάτε στην έκθεση φωτογραφίας

νία, που πέρασε μύριες δυσκολίες χρηματοδότησης μέχρι να ολοκληρωθεί. Το θέμα: βία και παιδιά. Ο τίτλος: *Bully*. Και *Bully*

• Είναι δυνατόν; Είμαι τόσο ατζαμής και καραγκιόλης; Τόσες φορές στο φεστιβάλ, τόσες φορές το ίδιο στυλ πτυσσόμενου προγράμματος χειρός, είναι δυνατόν να μην μπορώ να το ανοίξω ακόμα από τη σωστή πλευρά; Αφού πλέον όποτε θέλω να ελέγξω πότε παίζεται μια ταινία, σκέφτομαι «άστο καλύτερα, θα ρωτήσω κάποιον».

• Σε επτά αίθουσες, λέει, παίζεται το φεστιβάλ. Έβγαλα τα δυο χεράκια μου και άρχισα να μετρώ. Επτά; Από πού κι ως πού; Α, ναι, είναι και η αίθουσα 2 στην Πλατεία για τους δημοσιογράφους. Με διάθεση «έχουμε το δικό μας κλαμπ» βλ. πουν τις ταινίες πριν από μας και έχουν όλη την αίθουσα δικιά τους. Μιλάνε στο κινητό, μιλάνε μεταξύ τους, σχολιάζουν και βλέπουν και την ταινία.

[Παρέμβαση: Και μερικοί, την ώρα που βλέπουν μια ταινία, γράφουν ταυτόχρονα για την προηγούμενη σε *RockePC*!]

• Μιλούσα με μια φίλη και έλεγα πως σημασία δεν έχουν τα ενδεχόμενα προβλήματα στην εσωτερική οργάνωση του φεστιβάλ, αλλά ο κόσμος να είναι ευχαριστισμένος. «Ο κόσμος δεν ευχαριστείται», απάντησε αυτή, «είναι σαν τους γάμους. Οι μόνοι που λένε μια καλή κουβέντα παρασκηνιακά, είναι οι συγγενείς». Ελπίζω να μην έχει δίκιο. Όχι, για το φεστιβάλ, αλλά για τους γάμους.

• Επιστροφή στις ελληνικές ταινίες. Από εδώ και πέρα θα αφιερώνω λίγο χρόνο και για αυτές. Αντλήθηκα το λάθος μου και προχωρώ. Αίσθηση, λοιπόν, προκάλεσε το «Πες τη Μορφήν Ακόμα την Ψάχνω», ιδιαίτερα για ένα νέο κοινό, που ακόμα ψάχνει (τούτη τη φορά το σχόλιο για την εν λόγω ταινία είναι δικό μου, και όχι παρέμβαση).

[Παρέμβαση: Σιγά το σχόλιο.]

Μπαλέτο: Φτάνει χορεύσαμε; Πού είναι εκείνα τα ωραία σαντιφουσάκια; Boss: Κουπόνια έχετε;

• «Ο συγγραφέας αν θέλει, σκίζει το βιβλίο του, ο ζωγράφος καταστρέφει τον πίνακα του. Ο σκηνοθέτης τι να κάνει»; Επώθηκε. Ο σκηνοθέτης, φιλάτοι, είναι καταδικασμένος. Κουβαλάει την κατάρτη του ανεπανόρθωτου. Έτσι και κάνει μια παύση, η ρετρινάει θα τον κυνηγάει για την υπόλοιπη ζωή του, εκτός αν καταφέρει να κάψει όλες τις ταινιοθήκες.

• Και μια ενδιαφέρουσα πληροφορία: Αν ποτέ βρεθείτε στα βόρεια, εκεί που παγώνει η μύξα σε dt (ντε τε), και συνανήσετε κάποιο κοντό συμπαθή τύπο, με γούνα που ζει σε ιγκλού, προσέξτε. ΜΗΝ (επαναλαμβάνω, ΜΗΝ) τον αποκαλέσετε Εσκιμώο. Εσκιμώος στη γλώσσα τους σημαίνει «αυτός που τρώει ωμό κρέας». Και φυσικά ούτε κανίβαλοι είναι ούτε αποκαλούμε τους Ιάπωνες «Ομοφαροφάγους», άσχετα αν είναι. Αυτοί οι βόρειοι τύποι, λοιπόν, (δεν θα τους αποκαλέσω -ξέρετε πώς-) αυτοονομαζόνται Ινουί, που στη γλώσσα τους σημαίνει «Άνθρωπος». Βεβαία αυτό υποτιμάει εμάς, που ούτε στα δέντρα σκαρφαλώνουμε ούτε μυρίζουμε τα σχαλιά μας. Κι εμείς άνθρωποι είμαστε (η αφορμή του σχόλιου προέρχεται από την ταινία *Δρομέας*, που καταπιάνεται με τη ζωή των συμπαθών... Ινουί).

• Τι να μην ξεχάσω για την Τετάρτη: να ξυπνήσω με χαμόγελο, να δω το *Bully* του Κλαρκ και το *Σύντομο Πέρασμα* της Κατρίν Μπρεϊνί (προβλέπεται σκανδαλώδες, βλέπε *Romance*) και να ανακαλύψω γιατί στο πρόγραμμα, αυτό που πλέον βαριέμαι να ανοίγω, στο *Cine Tonia Marketaki* στις 3.30 λέει «το Υφαίστειο της Ζωής». Κάτι δεν πάει καλά με το υφαίστειο, έτσι δεν είναι;

Sotiris Babatzis
sbabajim@yahoo.gr

Ζιλ: Μπράβο Μισέλ, σου βγάζω το καπέλο... Μα πού πήγε; Συνοδός: Έπρεπε να του το πεις στα γαλλικά.

Χάρης: Μπράβο Δέσπω μου γλυκιά, πάντα προς την ελευθερία. Δέσπω: Για πες το στα γερμανικά! Χάρης: Να ρωτήσω την Εύη Άρτσερ;

προς το παρόν είναι η αναμενόμενη ταινία του Λάρι Κλαρκ, που είχε ξεσηκώσει σάλο με το σοκαριστικό *Kids*. Παρόμοια συναισθήματα ενδέχεται να προκαλέσει και η νέα του ται-

Πέγκυ: Η πιο καλή, μαθητρίσα, ημούν εγώ, στην τάσασξη (ω, ω, ω, ω). Τρεις-φορές-καλή.

TETARTH 14 WEDNESDAY

cine OLYMPION RENAULT

11:00 Stavros Tornes Retro
ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ: Ο ΦΤΟΧΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ / STAVROS TORNES: O FTOCHOS KINIGOS TOY NOTOU, 78'
Greece, 1994
Stavros Kaplanidis
O.V. Greek • French subtitles

13:30 Greek Film Festival
ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΚΑΙΚΙΩΝ / I PSIHES TON KAIKION, 87'
Nikos Karakostas
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

15:30 International Competition
ΚΑΒΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟ ΠΡΟΞΕΝΟ / HATOUNA MEHNERET, 100'
Dover Kosashvili
Israel / France, 2001
O.V. Georgian / Hebrew • English subtitles

17:30 Greek Film Festival
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ: ΕΝΑΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ / ATHANASSIOS HRISTOPOULOS: ENAS LISMONIMENOS POITHIS, 61'
Stamatis Tsarouchas
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

19:00 International Competition
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΡΕΛΑΣ ΤΗΣ ΦΕΡΝΑΝΤΑ ΧΟΥΣΕΪΝ / THE MAD SONGS OF FERNANDA HUSSEIN, 168'
John Gianvito
U.S.A., 2001
O.V. English

22:30 Greek Film Festival
ΑΙΩΝΙΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ / EONIOS FITTIS, 100'
Vangelis Seltanidis
Greece, 2000-2001
O.V. Greek • English subtitles

01:00 MIDNIGHT VISION: Orgasmic Cinema (2)

cine PAVLOS ZANNAS

11:00 N.H. New French Cinema
Η ΑΝΑΣΑ / LE SOUFFLE, 80'
Damien Odoul
France, 2000
O.V. French • English subtitles

15:30 N.H. New German Cinema
ΘΑ Σ'ΕΧΩ ΣΤΑ ΠΟΥΠΟΥΛΑ / ICH WERDE DICH AUF HANDEN TRAGEN, 62'
Iain Dillthey
Germany, 2001
O.V. German • English subtitles

18:00 N.H. New French Cinema
ΣΥΝΤΟΜΟ ΠΕΡΑΣΜΑ / BREVE TRAVERSEE, 84'
Catherine Breillat
France, 2001
O.V. French • English subtitles

20:30 Τιμητική εκδήλωση
για την Δέσπω Διαμαντίδου
(Special Ceremony for Despo Diamantidou)

23:00 N.H. New French Cinema
ΣΕ ΑΝΑΜΟΝΗ / STAND BY, 121'
Roch Stephanik
France, 2000
O.V. French • English subtitles

cine JOHN CASSAVETES

15:00 N.H. 3x3 Stanley Kwan
ΘΕΑΤΡΙΝΑ / YUEN LING-YUK, 126'
Hong Kong, 1991
O.V. Chinese • English subtitles

17:30 N.H. American Independents
ΜΙΣ ΓΟΥΝΤΟΝ / MISS WONTON, 88'
Meng Ong
USA - Singapore, 2001
O.V. Chinese - English • English subtitles

20:00 N.H. American Independents
ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΞΕΝΩΝ / THE BUSINESS OF STRANGERS, 84'
Patrick Stettner
USA, 2001
O.V. English

22:30 N.H. American Independents
ΟΙ ΝΤΑΗΔΕΣ / BULLY, 112'
Larry Clark
USA, 2001
O.V. English

cine TONIA MARKETAKI

11:00 New Argentinean Cinema
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ / LA LIBERTAD, 73'
Lisandro Alonso
Argentina, 2001
O.V. Spanish • English subtitles

13:30 Balkan Survey
ΝΑΤΑΣΑ / NATASA, 92'
Ljubisa Samardzic
Yugoslavia, 2001
O.V. Serbian • English subtitles

15:30 New Argentinean Cinema
ΤΟ ΥΦΑΙΣΤΕΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ / LA FE DEL VOLCAN, 85'
Ana Poliak
Argentina, 2001
O.V. Spanish • English subtitles

18:00 Balkan Survey
ΟΔΗ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ / ODA PRESERNU, 100'
Martin Srebrotjak
Slovenia, 2001
O.V. Slovenian • English subtitles

20:30 New Argentinean Cinema
ΠΙΤΣΕΣ, ΜΠΥΡΕΣ ΚΑΙ ΤΖΙΓΑΡΑΚΙΑ / PIZZA, BIRRA, FASO, 90'
Bruno Stagnaro, Israel Andrian Caetano
Argentina, 1997
O.V. Spanish • English subtitles

23:00 John Boorman Retro
ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΙ ΔΟΞΑ / HOPE & GLORY, 112'
USA, 1987
O.V. English

cine FRIDA LIAPPA

13:00 John Boorman Retro
ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ / WHERE THE HEART IS, 107'
USA, 1990
O.V. English

15:30 John Boorman Retro
ΤΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙΝΟ ΔΑΣΟΣ / THE EMERALD FOREST, 115'
USA, 1985
O.V. English

18:00 International Competition
BAR, 103'
Aliki Danezi-Knutsen
Cyprus / Greece / Uruguay, 2001
O.V. Spanish / Greek / English • English subtitles

20:30 International Competition
ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ / MING DAI AHUI ZHU, 72'
Hsiao Ya-chuan
Taiwan, 2000
O.V. Mandarin / Taiwanese • English subtitles

23:00 Out of Competition
ΠΛΑΤΩΦΟΡΜΑ / ZHANTAI, 155'
Jia Zhang-ke
China/Japan / France, 2000
O.V. Chinese • French subtitles

cine TAKIS KANELLOPOULOS

13:30 Greek Films 2001
ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ / MIA MERA TI NYHTA, 112'
Yorgos Panoussopoulos
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

15:40 Greek Films 2001
ΕΙΔΩΛΟ ΚΑΙ ΡΟΛΟΣ / IDOLE KE ROLOS, 80'
Freddy Vianellis
Greece, 2000-2001
O.V. Greek • English subtitles

17:30 Greek Films 2001
ΣΩΣΕ ΜΕ / SOSSE ME, 100'
Stratos Tzitzis
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

20:00 Greek Films 2001
...ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΠΑΕΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ / ...KE TO TRENO PAI STON OURANO, 93'
Yannis Ioannou
Cyprus-Greece-Voulgaria-Georgia, 2000-2001
O.V. Greek-Russian

22:30 Greek Films 2001
ΚΛΕΦΤΗΣ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ / KLEFTIS I PRAGMATIKOTITA, 83'
Antoinetta Angelidi
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΙΜΑ ΤΗ ΔΕΣΠΩ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

Μια ξεχωριστή κυρία της μεγάλης οδόνης και της θεατρικής σκηνής, την Δέσπω Διαμαντίδου τιμά φέτος το 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου με μια ειδική προβολή που θα γίνει στις 14 Νοεμβρίου στην αίθουσα Παύλος Ζάννας, στις 20.30 μ.μ. Κατά την διάρκεια της εκδήλωσης θα της απονεμηθεί ο Χρυσός Αλέξανδρος και θα προβληθεί ένα φιλμ-πορτρέτο του Θάνου Αναστόπουλου το οποίο περιλαμβάνει αποσπάσματα από κινηματογραφικούς ρόλους της ηθοποιού.

Η Δέσπω Διαμαντίδου αφού τελείωσε την Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου πρωτοεμφανίστηκε στο Χορό της Μήδειας του Ευριπίδη το 1942. Ο πρώτος της σημαντικός ρόλος είναι ως Λαϊδής Καρολίνας στο έργο του Τζέιμς Μπάρρυ *Δεν φαίει το αστέρι μας* υπο την σκηνοθετική καθοδήγηση του δασκάλου και ιδρυτή του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κούν. Στο θέατρο συνεργάζονται με πολλούς διάσους, όπως του Μουσούρη, του Ανδρεάδη, της Μανωλίδου-Αρώνη και του Χόρν. Από το 1946 έως το 1950 ήταν βασικό στέλεχος του Εθνικού Θεάτρου. Το 1949 είναι η κορυφαία του Χορού στην *Ορέστεια* του Αισχύλου που παρουσιάζεται με μεγάλη επιτυχία στο Ηρώδειο, σε σκηνοθεσία του Δημήτρη Ροντήρη. Στο Εθνικό επανέρχεται το 1954 και παραμένει μέχρι το 1963. Εμφανίζεται σε πολλά έργα, ενώ ιδιαίτερη μνεία γίνεται για τους ρόλους που ερμηνεύει ως κορυφαία στην Εκάθη του Ευριπίδη, στον *Γλάρο* του Τσέχωφ ως Πωλίνα και στις *Εκκλησιάζουσες* του Αριστοφάνη στον ρόλο του Κήρυκα.

Το 1947 εμφανίζεται για πρώτη φορά στην μεγάλη οδό στην ταινία *Τα παιδιά της Αθήνας*, αλλά ο δρόμος για την διεθνή κινηματογραφική της καριέρα θα ξεκινήσει στη δεκαετία του εξήντα. Το 1965 εμφανίζεται στην ταινία *No Mr Jonson* με παραγωγή τον Τζέιμς Πάρις και σκηνοθετή της ταινίας τον Γρηγόρη Γρηγορίου. Στις ΗΠΑ ταξιδεύει το 1967 και παραμένει μέχρι το τέλος της δικτατορίας, το 1974, εκφράζοντας την αντίθεση της στο καθεστώς. Η διαμονή της στο εξωτερικό συνοδεύτηκε από νέα δημιουργική εξέλιξη στην σταδιοδρομία της. Με την αχώριστη φίλη της Μελίνα Μερκούρη πρωταγωνιστούν στο έργο του Ζιλ Ντασέν *Ιλια Ντάρλινγκ*, στο θέατρο Μάρκ Χέλλιντζερ στο Μπροντγουέι της Νέας Υόρκης. Πρόκειται για την θεατρική διασκευή της ταινίας *Πολύτιμη Κυριακή* που αποτελεί σταθμό στην καριέρα της Δέσπης Διαμαντίδου. Σταθμός στην θεατρική της πορεία θεωρείται ο ρόλος της στο *Καμπαρέ* όταν, αντικαθιστώντας την Λόττε Λένια, μεταμορφώνεται σε Φράου Φραίντερ.

Την ίδια περίοδο γίνεται η κινηματογραφική μπτέρα του Γούντυ Άλλεν, στον *Ειρηνοποιό*. Στα *Μαύρα Τριαντάφυλλα* για τη νύφη η Δέσπω Διαμαντίδου, με σκηνοθετή τον Χάλ Πρινς, ξεχωρίζει σ' έναν ακόμα ρόλο, όπως και στο *Υπόσχεση την αυγή* με φόντο το Παρίσι και σκηνοθετή τον Ζιλ Ντασέν. Επίσης συμμετέχει στους *Καβαλλάρηδες* του Φράνκεχαϊμερ που γυρίζεται στην Ισπανία.

Το 1991 παίρνει το κρατικό βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου για την ταινία του Θ. Σκρουμπέλου *Ο Τζώνης Κέλν κυρία μου*. Έχει συνεργαστεί με τους περισσότερους Έλληνες σκηνοθέτες και έλαβε μέ- σε πάνω από 40 ελληνικές ταινίες. Διακρίθηκε επίσης και για το πλούσιο μεταφραστικό της έργο.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΕΡΣΙΝΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ

Παρουσιάσεων συνέχεια χτες στην Αποθήκη Γ'. Μετά την προχθεσινή παρουσίαση των μονογραφιών για τον Τορνέ, τον Δημόπουλο και τον Μπούρμαν, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσίασε στις 6:00 το απόγευμα την έκδοση "Βλέμματα στον κόσμο του Θόδωρου Αγγελόπουλου", παρουσία του ίδιου του σκηνοθέτη. Το βιβλίο αποτελεί την έκδοση των πρακτικών του περσινού ομώνυμου συνεδρίου του 41ου Φεστιβάλ.

Το βιβλίο παρουσίασαν ο Διευθυντής του Φεστιβάλ κ. Δημόπουλος, η επιμελήτρια της έκδοσης κ. Ειρήνη Στάθη και οι κριτικοί κινηματογράφου κ.κ. Γιάννης Μπακογιαννόπουλος, Νίκος Κολοβός και Ρερέ Αλβέρτο. Τον λόγο πήρε πρώτη η κ. Στάθη, που συνόψισε το τι και το πώς έγινε πέρυ- στο συνέδριο και εξέφρασε την ευχή της "το βιβλίο να δίνει ορισμένους νέους τρόπους να προσεγγίσουμε τα πολλαπλά επίπεδα της δουλειάς του Αγγελόπουλου". Στη συνέχεια, ο κ. Μπακογιαννόπουλος τόνισε ότι "οι μελετητές του Αγγελόπουλου είναι κατά βάση επιστήμονες και δοκιμιογράφοι των άλλων πειθαρχιών των επιστημών και των τεχνών", γεγονός που καταδεικνύει την σημασία του έργου του. Την συνέχισε ο ίδιος ο Θόδωρος Αγγελόπουλος, ο οποίος αναφερόμενος στη νέα του ταινία (μετά από επίμονη απαίτηση των δημοσιογράφων), είπε ότι πρόκειται για "ένα εγχείρημα μοναδικό και πρωτοφανές για τα ελληνικά μέτρα". Μάλιστα, έδωσε και μια είδηση: σχεδιάζει να δώσει συνέντευξη τύπου τις τελευταίες μέρες του Φεστιβάλ, στην οποία θα δώσει πληροφορίες για την νέα του ταινία. Εν αναμονή, λοιπόν...

Ρεπορτάζ: Γιάννης Παλαβός

ΟΙ ΘΕΑΤΕΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΣΤΙΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΟΥ 42ΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Τα 21.146 έφθασαν τα εισιτήρια σε όλες τις αίθουσες, στις τέσσερις πρώτες μέρες της φετινής διοργάνωσης, σχεδόν κατά 5.000 περισσότερα από το περσινό Φεστιβάλ, που ήταν 16.233.

Τη Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, η ταινία που έκανε τα περισσότερα εισιτήρια ήταν οι προβολές του *Orgasmic Cinema (3)* (390), στην αίθουσα Ολύμπιον **RENAULT**. Ακολούθησε η προβολή της ταινίας *Ψωμί και γάλα* του Διεθνούς Διαγωνιστικού με 325, στην τρίτη θέση βρίσκουμε τις ταινίες *Όταν ξέσπασε η βία* του Τζον Μπούρμαν και *Πες στη μορφήν ακόμα την ψάχνω*.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ Dewar's

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ Α' ΠΡΟΒ Β' ΠΡΟΒ ΤΕΛΙΚΗ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

1. Η φωτογραφία	3,841	4,141	3,991
2. Οι ακροβάτες του κήπου	4,155	4,144	4,149
3. Σαν άντρας	3,886	3,977	3,931
4. Πίσω στην πατρίδα	3,966	3,542	3,754
5. Ψωμί και γάλα	3,678		
6. Imago	3,214	3,306	3,260
7. Το είδωλο στον καθρέφτη	3,594		
8. Bar	3,460		
9. Καθυστερημένο προξενίο			
10. Τα τραγούδια τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν			
11. Γερή μπάζα			
12. Κάτω από τ' άστρα			
13. Τίρανα έτος μηδέν			
14. Μια έφηβη			
15. Κινητός στόχος			
16. Επίθεση με άνθρακα			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

1. Το παιχνίδι της σκιάς	3,625	4,237	3,931
2. Αβίωτες μνήμες	4,391	4,125	4,258
3. Ο χορός των αλόγων	3,910	3,903	3,907
4. Γη και άνθρωποι	3,388	3,722	3,555
5. Πες στη μορφήν ακόμα την ψάχνω	3,773	3,894	3,834
6. Δεκαπενταύγουστος	4,086	4,038	4,062
7. Οι ψυχές των καϊκιών	3,697		
8. Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση	3,560		
9. Η κοιλιά της μέλισσας	3,566	3,375	3,470
10. Είδωλο και ρόλος	2,967		
11. Οι απερεί	4,788		
12. Σώσε με			
13. Αθανάσιος Χριστόπουλος: Ένας λησμονημένος ποιητής			
14. Αιώνιος φοιτητής			
15. Κλέφτης ή πραγματικότητα			
16. Κι αύριο μέρα είναι			
17. Ημερολόγια καταστροφών - Γιώργος Σεφέρης			
18. Το τάμα			
19. Ο έβδομος ήλιος του έρωτα			
20. Αλέξανδρος και Αϊσέ			
21. Το μόνον της ζωής του ταξιδιού			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

FIM

Film FM

radio 89.4

Το Φεστιβάλ σιου αέρα!

3-19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

42ο
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

NEW YORK COLLEGE

Fully Recognized by the
State University of New York, New Paltz & ESC

Για πρώτη φορά
στη Θεσσαλονίκη
σπουδές πανεπιστημιακού
επιπέδου στον τομέα
του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
και της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

TELEVISION AND FILM STUDIES

- Bachelor σε τέσσερα χρόνια

Διδάσκουν τα μεγαλύτερα ονόματα
στα χέρια της τηλεόρασης
και του κινηματογράφου

Γιάννης Βουλγαρίης

Κώστας Κουτσουρίης

Αντώνης Κάκκας

Πληροφορίες-εγγραφές: N.Y.C., Κατομίδη 6 & Παπαναστασίου, Θεσσαλονίκη
τηλ. 835211, e-mail: nycth@nyc.gr

ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ

CAFE-BAR

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Α. ΝΙΚΗΣ 21 • ΤΗΛ. 239842

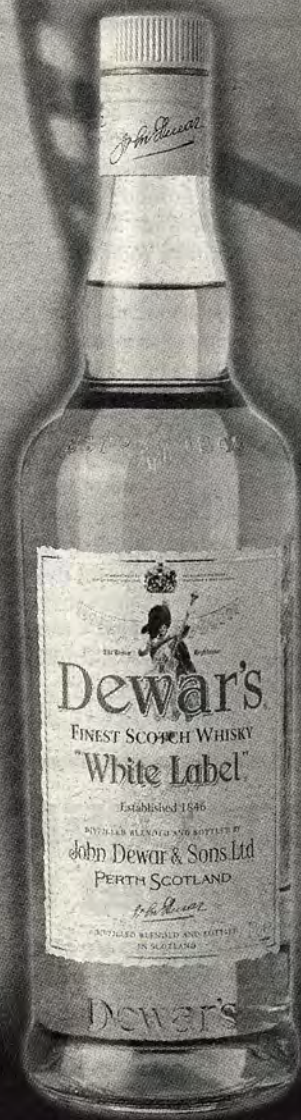
42ο

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

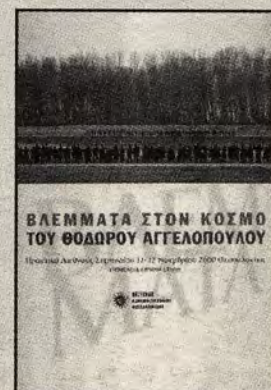
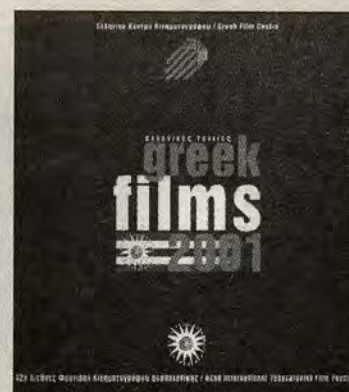
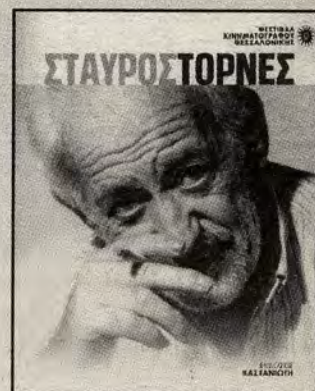
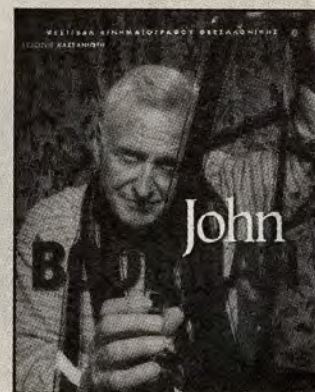
9-18 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ • 2001 • www.filmfestival.gr

Οι λέξεις DEWAR'S, WHITE LABEL και ο Highland είναι σήματα κατατεθέντα.

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Jerry Schatzberg

«Νομίζω ότι η καλύτερη στιγμή της καριέρας μου ήταν ο Χρυσός Φοίνικας στις Κάνες και όταν μου ανέθεσαν την πρώτη μου φωτογραφική δουλειά σε περιοδικό. Πρέπει να βάζεις πάντα ψηλά στάνταρ και είναι πολύ δύσκολο. Πώς μπορείς να πάρεις το εκατό τοις εκατό από αυτό που κάνεις; Είναι αδύνατο. Ούτε οι συνεντεύξεις δεν αποδίδουν στο έπακρο την αρχική τους επιδίωξη. Καμιά φορά όταν μεγαλώνεις, ζεις ουσιαστικά από τη φήμη σου, αλλά από μέσα σου ανπλαμβάνεσαι αν αυτό που κάνεις είναι σωστό ή λάθος»

Η συνάντηση έγινε στο καφέ της αποθήκης Γ'. Ζεστός και φιλικός, ο Τζέρι Σάτσερμπεργκ αποδείχτηκε πολύ καλός ομιλητής και ιδιαίτερα προσιτός. Απλοϊκά ντυμένος και ιδρωμένος από την ηρωική αφορήτη ζέση, έβρισκε τη δύναμη να χαμογελάσει και να αφήσει τις καλύτερες εντυπώσεις. Δίχως να προσπαθεί να εντυπωσιάσει, λιτός και ευχάριστος, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι μέρος οποιασδήποτε φεστιβαλικής παρέας.

Έχετε φωτογραφίσει όλους τους θρύλους του εικοστού αιώνα. Πώς ήταν η συνεργασία μαζί τους;

Ήταν υπέροχα. Οι περισσότερες φωτογραφίες ήταν ανάθεση από κάποιο περιοδικό, οπότε έπρεπε να γίνουν. Κάποιοι ήταν εύκολοι χαρακτήρες, άλλοι δύσκολοι. Για παράδειγμα οι Rolling Stones ήταν φίλοι μου. Ήξερα και την Κατρίν Ντενέβ. Με είχαν στείλει να τη φωτογραφίσω. Στην αρχή σκεφτόμασταν για εξωτερικούς χώρους, αλλά τελικά προτιμήσαμε το στούντιο. Η Φέι Ντάναγουεϊ και η Κατρίν Ντενέβ έχουν το ίδιο μαύρο φόντο, αλλά είναι απλή σύμπτωση, επιλογή της στιγμής. Εξάλλου οι φωτογραφίες έγιναν σε διαφορετική χρονική στιγμή. Ο Ρόμαν Πολάνσκι ήταν επίσης φίλος. Όταν δουλεύεις με φίλους είναι πιο ευχάριστο, αφού υπάρχει συνεργασία. Ένας-δύο άλλοι ήταν απaráδεκτοι. Είναι όμως στη προσωπικότητα του φωτογράφου να βγάλει κάτι. Ήταν ένας τύπος μια φορά, δύσκολος, δύστροπος, γκρίνιαζε, δεν καθόταν ήσυχος και σε κάποια στιγμή καθώς τον πείραζα, μου έβγαλε τη γλώσσα. Η φωτογραφία ήταν καταπληκτική. Πρέπει να έχεις τον τρόπο να παίρνεις αυτό που θέλεις. Μερικές φορές όλα λειτουργούν αυθόρμητα. Κάποιες φορές έχεις ένα λάθος ή ένα «ατύχημα» και πρέπει να το εκμεταλλευθείς. Μια φορά ήμουν με τον Τζιν Χάκμαν. Τον έκανα να αισθανθεί άβολα, ώστε να πει κάτι και πήρα αυτό που ήθελα. Το ίδιο ισχύει και στον κινηματογράφο. Ενδεχομένως να πρέπει να αυτοσχεδιάσεις, ώστε να πείσεις τον ηθοποιό να κάνει αυτό που θέλεις.

Οι πρώτες σας ταινίες ήταν και αυτές που είχαν τη μεγαλύτερη απήχηση. Είναι κατάρτα ή ευχή να σας κυνηγάνε οι πρώτες μεγάλες επιτυχίες;

Έχω μια θεωρία. Πιστεύω πως όλες οι πρώτες δουλειές είναι οι πιο εντυπωσιακές όλων των καλλιτεχνών. Είτε είσαι σκηνοθέτης είτε είσαι φωτογράφος. Οι υπόλοιπες δουλειές είναι τόσο καλές είναι και ο καλλιτέχνης, αλλά όχι όπως και οι πρώτες, επειδή όταν είσαι νέος έχεις πολύ περισσότερη ελευθερία, αρπάζεις τις ευκαιρίες, παίρνεις ρίσκα και δεν φοβάσαι να αποτύχεις. Όταν είσαι πετυχημένος, ζεις συνεχώς με το φόβο της αποτυχίας. Και όταν παίζονται περισσότερα χρήματα, ο φόβος και η ανησυχία αυξάνουν κι άλλο. Αν δεις για παράδειγμα το Σκορσέζε, έχει κάνει το *Raging Bull* (Οργισμένο Είδωλο) το *Mean Streets* (Κακόφημοι Δρόμοι), σαφώς καλύτερα από τις τελευταίες δουλειές του. Ο Κόπολα έκανε το *The Godfather* (ο Νονός) και το *Conversation* (Η Συνομιλία) στην αρχή και εξακολουθούν να είναι οι καλύτερες ταινίες του. Όλοι, οι σκηνοθέτες, φωτογράφοι, ηθοποιοί, μουσικοί, από ένα σημείο και μετά αρχίζουν να παίζουν εκ του ασφαλούς. Αλλά αν έχεις ταλέντο, δεν είναι αναγκαία κα-

κό. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ τώρα είναι και κάποιοι άλλοι, που εξαφανίστηκαν για δέκα χρόνια και όταν επέστρεψαν, οι δουλειές τους ήταν εξίσου καλές με πριν. Μετά δες και όλους τους ηθοποιούς. Ο Αλ Πατσίνο για παράδειγμα στις πρώτες έξι, επτά, οχτώ ταινίες του ήταν καταπληκτικός και μετά έγινε εμπορικός και έβγαλε πολλά λεφτά. Αν μιλήσεις με τον Πατσίνο, θα σου πει: «ω, η πρώτη μου δουλειά...» Και θα σου το πει ως ηθοποιός. Ήξερε τι έκανε. Κοίτα τη Φέι Ντάναγουεϊ. Οι πρώτες της δουλειές ήταν φοβερές, αλλά στη συνέχεια δεν κατάφερε να φτάσει ξανά σ' αυτό το επίπεδο.

Αισθάνεστε ποτέ κορεσμό, πως δεν έχετε νέες ιδέες;

Δεν αισθάνομαι κορεσμό, αν μ' αρέσει αυτό που κάνω. Οι δουλειές που κάνω είναι αυτές που μ' αρέσουν. Στην έκθεσή μου έχω κάποιες γυμνές φωτογραφίες. Ξεκίνησα να ασχολούμαι με αυτές πριν τέσσερα χρόνια και μετά από σαράντα θέματα, αντιλήφθηκα ότι επαναλαμβανόμουν. Και πράγματι επαναλαμβανόμουν μερικές φορές, αλλά καθώς κάθεται, ψάχνω πάντα ένα τρόπο για να πρωτοτυπήσω και να κάνω κάτι διαφορετικό. Αν καθίσω μια ώρα και συλλογιστώ, στο τέλος μάλλον θα προκύψει και μια καλή φωτογραφία. Είναι το ίδιο και με τους ηθοποιούς. Ποτέ δεν ξέρεις πότε θα βγάλουν κάτι μοναδικό, αλλά όταν το κάνουν είναι απίστευτο. Πολλές από αυτές τις φωτογραφίες είναι αγαπημένες μου. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω κάποια. Μου πήρε πάρα πολύ χρόνο για να τις τελειώσω. Και όταν τελειώνω, αισθάνομαι χαρούμενος. Πάντως όταν ήρθα εδώ, αρχικά απογοητεύτηκα. Ήμουν πολύ ανήσυχος. Ο χώρος δεν ήταν έτοιμος και οι φωτογραφίες δεν ήταν σωστά τοποθετημένες. Αλλά με λίγη προσπάθεια τα καταφέραμε. Αυτό έχει σημασία. Μάλιστα άκουσα και κάποιες πολύ καλές προτάσεις, που τις δέχτηκα αμέσως. Μου αρέσει όταν οι άνθρωποι λένε τη γνώμη τους. Όταν φτιάχνω ταινίες, μερικές πολύ καλές ιδέες έρχονται από αυτούς που με περιβάλλουν.

Πώς βλέπετε τη Θεσσαλονίκη και το φεστιβάλ της;

Μια φορά πήγα στην Αθήνα, έχω πάει στα νησιά και είναι η τρίτη μου φορά στη Θεσσαλονίκη. Δεν θα ήμουν εδώ, αν δεν μ' άρεζε η πόλη. Αγαπάω τους ανθρώπους εδώ, είναι υπέροχοι, είναι τόσο φιλικό. Μ' αρέσει ο κόσμος εδώ, επειδή όταν πάει να δει κάτι, ξέρει πού πηγαίνει.

Στην Αμερική είναι πολύ λιγότεροι αυτοί που ξέρουν. Γνωρίζουν λίγες ταινίες και μόνο αυτές που γυρίστηκαν τα τελευταία δέκα χρόνια. Το φεστιβάλ εδώ μ' αρέσει, επειδή μπορείς να απολαύσεις ταινίες, που δεν μπορείς να δεις πουθενά αλλού, αφού δεν θα διανεμηθούν στις αίθουσες. Ακόμα και στις Κάνες πλέον οι περισσότερες ταινίες είναι πιο βατές και ζητούν εμπορική απήχηση. Υπάρχουν πολλοί πλούσιοι εκεί. Εδώ είναι ωραία και η συμμετοχή του κοινού. Ήμουν χθες σε μια ταινία και ο κόσμος σφύριζε και φώναζε. Μετά από λίγο κατάλαβα πως ακουγόταν το ραδιόφωνο.

“Γνωρίζω πως οι άνθρωποι κάνουν συμβιβασμούς. Και αισθάνεσαι άσχημα, όταν γίνεται αυτό. Μπορείς να σταματήσεις και να επανεξετάσεις την όλη φιλοσοφία αξιολόγησης του εαυτού σου, αλλά δεν ξέρω αν είναι ήδη πολύ αργά, εφόσον έχεις χάσει την αθωότητά σου.”

Συνέντευξη: Σωτήρης Μπαμπατζιμόπουλος

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΟ

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Bar

της **Αλίκης Δανέζη-Knutsen**
(Κύπρος/Ελλάδα/Ουρουγουάη, 2001)

ΗΛέα είναι μια σύγχρονη γυναίκα γύρω στα τριάντα. Ζει στην Κύπρο, εργάζεται ως οδηγός ταξί, έχει ερωτική σχέση μ' έναν γοητευτικό άνδρα και η ζωή της μοιάζει να είναι τακτοποιημένη. Η Λέα πονάει μέσα της. Πριν από δώδεκα χρόνια ο αδελφός της εξαφανίστηκε ανάπντα και από τότε βυθίζεται σ' έναν αγώνα αναζήτησής του. Η έρευνα της δεν πάει καλά, δεν αποδίδει. Απογοητεύεται, στεναχωριέται μέχρι τη στιγμή που μια φωτογραφία σ' ένα Μπαρ της δίνει την αρχή μιας αλήθειας: Ο αδελφός της είναι ζωντανός και κάπου περιπλανιέται. Η Λέα με μεγαλύτερη ορμή ψάχνει τον αγαπημένο αδελφό της αλλά τότε συναντά μπροστά της τον φόβο της απώλειας του εραστή της.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 18:00

Το είδωλο στον καθρέφτη Ming dai ahui zhu

του **Hsiao Ya-Chuan** (Ταϊβάν, 2000)

Όταν η «γραμμή της ζωής» στο χέρι του σβήνεται ύστερα από ένα τροχαίο ατύχημα, ο Τουνγκ-τσινγκ μαθαίνει από μια νοσοκόμα ότι η ζωή του δεν θα ορίζεται πια από τη μοίρα, αλλά από ολότελα τυχαία γεγονότα. Όταν ο πατέρας του παθαίνει εγκεφαλικό, ο Τουνγκ-τσινγκ αναγκάζεται ν' αναλάβει το ενεχυροδανειστήριό του. Οι διάφοροι πελάτες και οι δυσκολίες τους προβληματίζουν τον Τουνγκ-τσινγκ, ενώ η φίλη του, Έικο, παραμένει κυνικά αδιάφορη. Όταν η Έικο αρχίζει ν' ασχολείται με τη χειρομαντεία, θα προσπαθήσει να ξαναβρεί τη γραμμή της ζωής του Τουνγκ-τσινγκ από αποτυπώματα που του είχαν πάρει πριν το ατύχημα. Εκείνος, όμως, έχει δεχτεί την αποδέσμευσή του από το χέρι της μοίρας σαν δώρο ελευθερίας και δεν θέλει να ξέρει για το μέλλον του. Αντ' αυτού, καλλιεργεί μια παράξενη σχέση με μια πελάτισσα, την οποία αποκαλεί «Ξέρω».

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 20:30

ΠΡΩΤΟ ΠΑΝΟ 6

1 00000 01247

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Καθυστερημένο προξενιό / Hatouna mehuheret

του **Dover Kosashvili** (Ισραήλ/Γαλλία, 2001)

Αν είσαι ο Ζάζα, 32χρονος Λωραίος, έξυπνος και ανύπαντρος φοιτητής φιλοσοφίας στο πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, με γονείς πιστούς στις γεωργιανές παραδόσεις σαν τη Lily και τον Yasha, κι ένα σόι που σε βλέπει σαν το ρεμάλι της κοινωνίας επειδή δεν απέκτησες ακόμα οικογένεια και σπíti με εμπριμέ ταπεταρία, τότε δεν ξέρεις τι θα πει δυσκολία. Μπορείς να τους διώξεις από το κεφάλι σου, αρκεί να τους πεις ότι είσαι ερωτευμένος με μια χωρισμένη μητέρα, την Τζούντιθ, αλλά σκέφτεσαι σε ποιο νοσοκομείο θα τους μεταφέρεις με συμπτώματα καρδιακής προσβολής. Κι έτσι ανέχεσαι τα προξενιά. Τις νέες, όμορφες, πλούσιες και απαραίτητα παρθένες υπάρξεις που σου φέρνουν για νύφη, τις προξενήτρες και τα φυλαχτά τους κάτω από το μαξιλάρι, τα «τυφλά ραντεβού» που σου κανονίζουν. Τελικά ποιο δρόμο θα ακολουθήσεις;

Αγάπη ή οικογενειακό καθήκον; Καρδιά ή λογική; Έρωτας ή προξενιό; Στοιχηματίζεις τα πρώτα αλλά μερικές φορές δεν είναι τόσο απλό.

Κάπου ανάμεσα στην ηθογραφία και τη ρομαντική κομεντί, το *Late Marriage* είναι η ιστορία ενός νέου ανθρώπου που δεν μπορεί να διαλέξει πως να ζήσει τη ζωή του. Από τη μια ο παλιός και στερεότυπος κόσμος των δικών του και από την άλλη ο μοντέρνος κόσμος στον οποίο ανήκει. Ανάμεσα τους, πολλά δάκρυα και ακόμα περισσότερα γέλια. Έχοντας στη διάθεση του ένα έξοχο καστ, στο οποίο ξεχωρίζει η μάνα του Ζάζα (την υποδύεται μοναδικά η πραγματική μητέρα του σκηνοθέτη), ένα καλογραμμένο ημιαυτοβιογραφικό σενάριο και πολύ ενέργεια, ο Kosashvili στήνει μια ιστορία πάνω στα προσωπικά του βιώματα με διάθεση παιχνιδική, κωμικοτραγική, συναισθηματική, σέξι και ανατρεπτική και μας προσκαλεί σε ένα υπέροχο προξενιό.

Αν και έχεις την αίσθηση ότι όλοι παίζουν τον εαυτό τους, ο Kosashvili χρειάστηκε πέντε μήνες για να διδάξει τους ηθοποιούς του. Οι μισοί από αυτούς είναι είτε επαγγελματίες ηθοποιοί που μιλούν εβραϊκά είτε Γεωργιανοί που δεν είναι ηθοποιοί. Χάριν ρεαλισμού, οι διάλογοι είναι γραμμένοι στα γεωργιανά, γεγονός που απαίτησε από τους πρώτους να μάθουν τους διαλόγους λέξη προς λέξη, με τη μέθοδο της φωνητικής, σε διάστημα πέντε μηνών. Το *Late Marriage* συμμετείχε στο πρόγραμμα «Camera D' Or» του φεστιβάλ των Καννών, ενώ η πρώτη του 35λεπτη ταινία *With Rules*, που ήταν και το δι-

πλωματικό του πρότζεκτ για το τμήμα κινηματογράφου του Τελ Αβίβ, κέρδισε το δεύτερο βραβείο του τμήματος «Cinefondation» των Καννών, το 1999. Όπως και ο ήρωας του, ο 33χρονος σκηνοθέτης σπούδασε Φιλοσοφία και μετακόμισε μαζί με την οικογένειά του στο Ισραήλ σε ηλικία 4 ετών.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:30

Dover Kosashvili

«Δεν πιστεύω στην κωμωδία ή στο δράμα από μόνα τους σαν μια ολότητα. Ο κινηματογραφιστής που δείχνει μονάχα μια απ' τις δυο πλευρές αποκαλύπτει ένα μέρος μόνο της πραγματικότητας. Αν και υπάρχουν στιγμές στην ταινία που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν κωμικές ή τραγικές προσπάθησα να μην υπάρξει από μόνη της καμιά απ' αυτές τις δυο πλευρές. Προσπάθησα επίσης να μεταγγίσω σε κάθε στιγμή της ταινίας αυτό το ίδιο ειρωνικό γονίδιο που κατευθύνει την μοίρα μου.»

Τα τρελά τραγούδια της Φερνάντα Χουσεϊν The mad songs of Fernanda Hussein

του **John Gianvito** (ΗΠΑ, 2001)

Στο *Mad Songs of Fernanda Hussein* μονομαχούν ξεχασμένες αλήθειες, εθνικοπατριωτικές εξάρσεις, ρατσιστικές συμπεριφορές και ενσυνειδητές αμέλειες. Ο τόπος που δίνει ζωή στην ιστορία είναι η επιβλητική έρημος του Νέου Μεξικού. Εκεί θα συναντήσουμε τις προσωπικές ιστορίες τριών διαφορετικών ανθρώπων: ενός νεαρού φοιτητή που συμμετέχει σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις, ενός όμορφου βετεράνου που οι εμπειρίες του στον Περσικό έχουν αλλάξει για πάντα τη ζωή του, και μιας Μεξικοαμερικανίας που βλέπει τα παιδιά της να πεφτούν δύματα αντι-ιρακινών συμμοριών επειδή φέρουν το επίθετο Χουσεϊν. Καθώς συνυφαίνονται οι ιστορίες τους, το φιλμ επικεντρώνει στις συνέπειες που είχε ο πόλεμος του Κόλπου στην Αμερική.

Δουλεύοντας με ερασιτέχνες ηθοποιούς αλλά και συνεργείο από την περιοχή του Νέου Μεξικού, κινηματογραφώντας με αργούς αλληγορικούς ρυθμούς, φυσικό φως και μια ενοχλητικά φορτική κάμερα, ενσωματώνοντας τηλεοπτικά επίκαιρα επινίκιων στρατιωτικών παρελάσεων αλλά και σκηνών πολεμικής καταστροφής, ο σκηνοθέτης δημιουργεί μια ατμόσφαιρα ανησυχίας, απόγνωσης, πόνου, μυστηρίου και σύγχυσης που αντανάκλα με ρεαλιστικό τρόπο τα συναισθήματα εκείνης της εποχής όπως ο ίδιος τα βίωσε.

Η ταινία ξεκίνησε να γυρίζεται το 1995 στην περιοχή της Σάντα Φε, με έναν ισχυρό προϋπολογισμό 100.000 δολαρίων και ανοίγει με μια αληθινή σκηνή που έγινε πρωτοσέλιδο στην Αμερική: τη ρατσιστική δολοφονία δύο μικρών παιδιών με το επίθετο Χουσεϊν, ενώ για τις ανάγκες του σεναρίου, ο σκηνοθέτης πήρε συνέντευξη από 50 βετεράνους του πολέμου του Κόλπου. Το αποτέλεσμα εντυπωσίασε όπου κι αν προβλήθηκε, αποσπώντας βραβεία

Ένα ασυμβίβαστο φιλμ με δυνατή κοινωνική συνείδηση. Έξυπνο, επικά λυρικό, προκλητικό απέναντι στην ιστορία και ουσιαστικά πολιτικό, η καρδιά του χτυπάει όχι τόσο στον τρόπο του πολέμου όσο στην παρακμή της ειρήνης.

στο φεστιβάλ του Βανκούβερ και του Μπουένος Άιρες (Special Jury Prize). Αμερικανοί ιστορικοί αλλά και κριτικοί κινηματογράφου το εκθείασαν και το χαρακτήρισαν ιστορικό ντοκουμέντο αλλά και «ένα φιλμ στη γραμμή του Τζον Φορντ και του Θεόδωρου Αγγελόπουλου».

Ο John Gianvito γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη και σπούδασε κινηματογράφο στο California Institute Of Arts και στο MIT. Σήμερα είναι πρόεδρος έμπειρος και υπεύθυνος του κινηματογραφικού αρχείου του Χάρβαρντ ενώ σε δέκα χρόνια υπήρξε καθηγητής κινηματογραφικής και βίντεο παραγωγής στο πανεπιστήμιο του BOSTON. Αυτή είναι η δεύτερη μεγάλη μήκους ταινία του.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 19:00

Η μοίρα μιας ταϊβανέζικης σκηνοθεσίας

Χsiao Ya-Chuan, σκηνοθέτης της ταινίας *Το είδωλο στον καθρέφτη*

Πως ξεκίνησε η ιδέα για αυτή την ταινία;

Η μορφή ήταν ένα ταξίδι μου στο εξωτερικό. Πήγα να μια συνέντευξη και καθώς κοιτούσα από το αεροπλάνο κάτω, η επιφάνεια του εδάφους έμοιαζε με την παλάμη ενός χεριού. Κι έτσι μου ήρθε η ιδέα να κάνω μια ταινία όπου η γραμμή της ζωής έχει σβηστεί από την παλάμη του ήρωα μετά από ένα ατύχημα. Την έκανα επίσης επειδή με ενδιέφερε το θέμα αυτό, της μοίρας.

Εσείς πιστεύετε στη μοίρα;

Το μέλλον είναι κατά κάποιο τρόπο προδιαγεγραμμένο. Μπορούμε όμως να προσπαθήσουμε να το αλλάξουμε. Η άποψη μου βρίσκεται κάπου ανάμεσα σε αυτές τις δύο δυνατότητες επιλογής. Οι άνθρωποι μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα αλλά πρέπει να καταβάλλουν μεγαλύτερη προσπάθεια. Όμως πιστεύω επίσης σε αυτό που οι γονείς μας και η οικογένεια, μας έχουν κληρονομήσει.

Πόσο εύκολο ήταν να χρηματοδοτήσετε την ταινία σας;

Καταρχήν, μου πήρε ένα χρόνο να ολοκληρώσω την ταινία. Υπήρχαν δυσκολίες και προβλήματα όσον αφορά την χρηματοδότηση της. Η πρώτη πηγή χρημάτων ήταν η κυβέρνηση, μετά έβαλα χρήματα από την τσέπη μου και στο τέλος ήρθε ο ο Χου Χσιάο - Χσεν ως παραγωγός.

Μιλήστε μας για το οπτικό στυλ της ταινίας. Φαίνεται να έχει γίνει μια πολύ ακριβής προετοιμασία στην επιλογή των χρωμάτων, των κάδρων, της θέσης που θα στηθεί η κάμερα. Με ποιο τρόπο δουλέψατε πάνω σ' αυτό;

Στην αρχή κάναμε φυσικά μια προετοιμασία, συνάντησα από πριν τον διευθυντή φωτογραφίας Lin Tse - Chung και είχαμε κάποιες ιδέες για το τι είναι όμορφο, τι έπρεπε να βάλουμε στην ταινία. Αλλά στη διάρκεια της ταινίας αλλάξαμε αρκετά πράγματα, οι ηθοποιοί συνέισεφραν αρκετά ως προς αυτό. Όμως κάποιες έμμενες ιδέες υπήρχαν από την αρχή, όπως το χρώμα του ενεχυροδανειστηρίου και το χρώμα των τοίχων που επιλέχθηκαν έτσι γιατί θέλαμε το ενεχυροδανειστήριο να εί-

ναι πολύ μικρό και προσεκτικά στριμωγμένο. Επίσης είχαμε προετοιμάσει το τέμπο της ταινίας, το ρυθμό της. Αυτό έγινε με την επιλογή της μουσικής που θέλαμε να ακολουθεί τα χαρακτηριστικά των ηθοποιών. Έτσι γράψαμε ένα καθαρό μουσικό θέμα για κάθε ένα από τους τρεις ήρωες.

Γιατί επιλέξατε να μην δώσετε όνομα στον δεύτερο γυναικείο χαρακτήρα της ταινίας και να την ονομάσετε «Καταλαβαίνω...»; Τι σημαίνει αυτό;

Ο ρόλος της στην ταινία είναι συμβολικός. Έρχεται στην ιστορία για να αλλάξει την κατεύθυνση των πραγμάτων. Μέχρι την άφιξη της, ο Τανγκ Σινγκ, ο ήρωας της ταινίας, είναι αυτός που καθορίζει τους κανόνες πίσω από το παράθυρο του ενεχυροδανειστηρίου και οι άνθρωποι που είναι πελάτες του ακολουθούν αυτούς τους κανόνες. Ήθελα να το αλλάξω αυτό και να είναι αυτός που θα ακολουθήσει τους κανόνες που του βάζει η «Καταλαβαίνω...». Μόνο οι άνθρωποι που παίζουν το παιχνίδι με τους κανόνες του είναι συνήθως αυτοί που λένε... ναι, το βλέπω, ναι το καταλαβαίνω.

Έχετε δουλέψει ως βοηθός σκηνοθέτη στην προηγούμενη ταινία του Χου Χσιάο - Χσεν *The flower of Shanghai*. Σήμερα, είναι ο παραγωγός σας. Ποιος ήταν ακριβώς ο ρόλος του στην ταινία;

Ο Χου Χσιάο - Χσεν ήρθε όταν το φιλμ είχε σχεδόν τελειώσει και ήρθε να δει την ταινία και να πει την άποψη του, να κάνει κάποια σχόλια. Αλλά δεν έπαιξε κάποιο καλλιτεχνικό ρόλο στο φιλμ. Όλες οι επιλογές ήταν δικές μου από την αρχή.

Προέρχστε από ένα σινεμά που τα τελευταία χρόνια έχει επιδείξει ζωντάνια, ανανεωτικό στυλ και εφευρετικότητα. Ποια είναι ακριβώς η κατάσταση στο ταϊβανέζικο σινεμά σήμερα;

Η κατάσταση στο ταϊβανέζικο σινεμά δεν είναι πολύ καλή σήμερα και σίγουρα υπάρχει μια ύφεση. Οι ταϊβανέζοι προτιμούν τις ξένες ταινίες και αυτό είναι παράξενο γιατί οι ξένοι ενδιαφέρονται για ταινίες ταϊβανέζων σκηνοθετών ή ταϊβανέζικης παραγωγής. Το ταϊβανέζικο σινεμά γίνεται όλο και πιο χολυγουντιανό.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πλατφόρμα / Zhantai

του Jia Zhang-Ke (Κίνα / Ιαπωνία / Γαλλία, 2001)

Επιστροφή στον τόπο της παιδικής ηλικίας του σκηνοθέτη. Μια ιστορική τοιογραφία που διατρέχει την εποχή της Πολιτιστικής Επανάστασης στην Κίνα. Ένα δημοφιλές κινέζικο ροκ τραγούδι της δεκαετίας του '80 για τίτλο. Μια εξερεύνηση του ανθρώπινου τοπίου με φόντο τις μεγάλες κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές της ασιατικής αυτοκρατορίας.

Όλα αυτά, απλωμένα σε 155 κινηματογραφικά λεπτά και δέκα χρόνια ιστορίας, συνθέτουν το *Platform*, έναν επικό στοχασμό πάνω στις προσδοκίες, τις αναζητήσεις και τις απογοητεύσεις της ανθρώπινης φύσης.

Στη δεύτερη ταινία του, ο 31χρονος Κινέζος σκηνοθέτης Jia Zhang - Ke διηγείται τις τύχες των μελών μιας θεατρικής ομάδας, στο μικρό χωριό Φενγιάνγκ της απομακρυσμένης επαρχίας του Σανσί, όταν θα αναγκαστούν να αλλάξουν το προπαγανδιστικό μασοϊκό τους ρεπερτόριο και να ενσωματώσουν σ' αυτό τα στοιχεία της νέας поп κουλτούρας που ανατέλλει: δυτική μουσική, τσιγάρο, κατασάρια μαλλιά ακόμα και break dance. Η πρόσδοξ που σαρώνει την κινέζικη κοινωνία θα φτάσει έστω και αργά, στην μικρή επαρχία, δρώντας καταλυτικά πάνω στις σχέσεις αυτών των νομάδων καλλιτεχνών.

Με την αισθητική τελειότητα που υπαγορεύεται από μια αμετακίνητη τις περισσότερες φορές κάμερα, ταμπλό βιβάν μοναδικής λεπτομέρειας, στατικά και μεγάλα σε διάρκεια πλάνα, εφευρετικό και αυστηρό στιλιζάρισμα εικόνων και με μια ιδιοφυή σχεδόν οικονομία για ένα τόσο επικό πρότζεκτ, ο Jia Zhang - Ke καταφέρνει να κάνει ένα φιλμ επιβλητικό, γλυκά μελαγχολικό, με δυνατές δραματογραφικές στιγμές αλλά χωρίς περιττούς συναρπασμούς. Το αποτέλεσμα τιμήθηκε σε πολλά φεστιβάλ του κόσμου, όπως στο φετιβάλ της Nanles όπου κέρδισε το βραβείο καλύτερης ταινίας και σκηνοθεσίας. Συμμετείχε επίσης στο επίσημο πρόγραμμα της φετινής «Μόστρα», όπου α-

ομάδα αυτή γύρισε δύο μυθοπλαστικά βίντεο, το *Xiao Shan Going Home* που κέρδισε το «Gold Prize» στο Independent Short Film and Video Festival του Χονγκ Κονγκ, και το *Du Du*.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 23:00

Jia Zhang-Ke

«Η ταινία έχει χρονικό ορίζοντα από το 1979 έως το 1989, τα χρόνια των μεγαλύτερων αλλαγών και μεταρρυθμίσεων στην Κίνα. Το *Zhantai* (Platform) ήταν μια rock 'n' roll επιτυχία σ' όλη την Κίνα στην διάρκεια της δεκαετίας του '80. Είναι ένα τραγούδι για την ελπίδα και την προσδοκία. Το διάλεξα σαν τον τίτλο της ταινίας μου για να χαιρετίσω την ελπίδα των ανθρώπων. Είναι μια ταινία για την ανθρώπινη ύπαρξη μέσα απ' την οποία θέλω να ανακαλύψω και να δείξω την δύναμη που κρύβεται μέσα στους ανθρώπους. Η ταινία μου αφηγείται μια φάση της εμπειρίας ανάμεσα στις μάζες»

Πειροσπεκτίβα John Boorman

Εκεί που βρίσκεται η καρδιά
Where the heart is
(ΗΠΑ, 1990)

Ο Στιούαρτ Μακ Μπείν, διευθυντής κατασκευαστικής εταιρείας, εμποδίζεται από περιβαλλοντολόγους να κατεδαφίσει το Ολλανδικό Μέγαρο, το μοναδικό διατηρητέο κτίριο σε ένα οικόπεδο του Μπρούκλιν. Η ανεύθυνη συμπεριφορά των παιδιών του τον εξοργίζει ακόμα περισσότερο. Κάποια νύχτα, ο Μακ Μπείν οδηγεί τα παιδιά του στο διατηρητέο κτίριο και τους δηλώνει ότι στο εξής πρέπει να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 13:00

Το σμαραγδένιο δάσος
The emerald forest
(ΗΠΑ, 1985)

Ο μηχανικός Μπιλ Μάρκαμ εργάζεται στην κατασκευή ενός φράγματος στις παρυφές του δάσους του Αμαζονίου. Ένα πρωί, ακολουθώντας κάποιους Ινδιάνους, ο γιος του Τόμι εξαφανίζεται μαζί τους. Δέκα χρόνια αργότερα ο Μπιλ δεν έχει παραιτηθεί ακόμα από τις προσπάθειές του να ξαναβρεί το γιο του. Όλον αυτό τον καιρό, ο Τόμι έχει υιοθετηθεί από τον Ουάναντι, τον αρχηγό της φυλής των Αοράτων...

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 15:30

Ελπίδα και δόξα
Hope and glory
(ΗΠΑ, 1987)

Όταν ξεσπάει ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, ο εννιάχρονος Μπιλ Ρόαν ζει με τους γονείς του, Γκρέις και Κλάιβ, και τις δυο αδελφές του στα προάστια του Λονδίνου. Το επόμενο καλοκαίρι, η ζωή της οικογένειας έχει δυσκολεψει. Ο Κλάιβ υπηρετεί ως γραφέας σε αγγλικό έδαφος, και κάπου κάπου επιστρέφει στο σπίτι του με άδεια. Όταν αρχίζουν οι βομβαρδισμοί, το σχολείο κλείνει, και η κατεστραμμένη γειτονιά πασιφίζει να αντιμετωπίσει με χιούμορ το χαλασμό...

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 23:00

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο

- και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.
- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	94 χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (δόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Σεπτέμβριο του 2001)	162 χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (προς παράδοση έως το καλοκαίρι του 2002)	138 χλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	189 χλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	97 χλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680 χλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1,1 ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2001	

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)
- ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης)
- ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Πυλαία - Κίητοι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου

9 - 18 Νοεμβρίου

ERT

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

Διεθνής Συνάντηση

για την προώθηση και διανομή της ευρωπαϊκής ταινίας

Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η , 1 2 & 1 3 Ν Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ 2 0 0 1

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου στα πλαίσια του Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης οργάνωσε διήμερη συνάντηση εργασίας με θέμα την διανομή και προώθηση της ευρωπαϊκής ταινίας, με τη συμμετοχή Ελλήνων και ξένων επαγγελματιών του χώρου.

Στην συνάντηση αυτή πήραν μέρος ως εισηγητές οι Κώστας Βρεττάκος, σκηνοθέτης, Σύμβουλος διεθνών σχέσεων του Ε.Κ.Κ., πρόεδρος της συνεδρίασης, Kelley Alexander, διευθύντρια αγοράς του Διεθνούς Φεστιβάλ του Τορόντο, Lissy Bellaiche, υπεύθυνη μάρκετινγκ της εταιρείας παραγωγής και διανομής της Δανίας Trust Film Sales, Francine Brucher, σύμβουλος πωλήσεων κι μάρκετινγκ της Swiss Films, Renee Gagnon, υπεύθυνη αγορών της εταιρείας παραγωγής Uniportugal, Christa Saredi, πρόεδρος της διεθνούς εταιρείας διανομής και πωλήσεων Orfeo Films, Thomas Selzle, διευθυντής σχεδιασμού της γερμανικής εταιρείας Peppermint, Μπάμπης Ακτσόγλου, καλλιτεχνικός διευθυντής του δικτύου διανομής του Ε.Κ.Κ. Filmcenter, Λουκία Ρικάκη, σκηνοθέτης -παραγωγός υπεύθυνη του ελληνικού προγράμματος του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης Σόλυ Μπεράχα, υπεύθυνη διανομής της εταιρείας διανομής Προοπτική και τέλος η Βούλα Γεωργακάκου προϊστάμενη της υπηρεσίας προώθησης και διανομής του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου.

Την συνάντηση χαιρέτισαν ο Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος του Ε.Κ.Κ., κ. Διαγόρας Χρονόπουλος, ο Διευθυντής του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης Μισέλ Δημόπουλος και η Δέσποινα Μουζάκη, Αντιπρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου που έδωσε μία σύνοψη, αλλά σαφή εικόνα των ελληνικών πραγμάτων. Οι εισηγητές που έχουν αναπτύξει μια πολύχρονη δραστηριότητα στον χώρο της προώθησης και της διανο-

μής στον χώρο του ευρωπαϊκού και του εκτός Η.Π.Α. βορειοαμερικανικού κινηματογράφου, περιέγραψαν παραστατικά τον τρόπο λειτουργίας του συστήματος παραγωγής, διανομής και διάθεσης των κινηματογραφικών έργων στις χώρες τους και απαντώντας στις καίριες παρεμβάσεις Ελλήνων και ξένων επαγγελματιών του χώρου, οριοθέτησαν με σαφήνεια τις σημερινές δυνατότητες ανάπτυξης και επεσήμαναν την ανάγκη βελτίωσης συγκεκριμένων πολιτικών και πρακτικών. **Τόνισαν ακόμη την ανάγκη για την προσφυγή σε παρεμβάσεις που θα έχουν την μορφή της επικουρικότητας, προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης και της δημιουργίας νέου κοινού για τα παραγόμενα κινηματογραφικά έργα.**

Από τα πλούσια στοιχεία που κατετέθησαν στην διάρκεια της συζήτησης διαπιστώθηκε για μια ακόμη φορά, η πλήρης επικράτηση της αμερικανικής παραγωγής στην ευρωπαϊκή αγορά, και η σχεδόν ολοκληρωτική απουσία της ευρωπαϊκής ταινίας στην αντίστοιχη αμερικανική.

Οι φραγμοί που εμποδίζουν τα ευρωπαϊκά κινηματογραφικά έργα να περάσουν τα σύνορα της παραγωγής τους ή και να συναντήσουν και αυτό το κοινό της χώρας τους φαίνονται προς το παρόν ανυπέρβλητοι. Παρά την παρατηρούμενη αύξηση των θεατών του κινηματογράφου, επισημάνθηκε η αδυναμία επιβίωσης των τοπικών κινηματογραφικών, χωρίς την ενίσχυσή τους από κρατικούς ή κοινοτικούς φορείς.

Ο κινηματογραφικός τομέας, όπως τονίζεται και στο πρόσφατο σχέδιο ψηφίσματος που υπεγράφη την 5η Νοεμβρίου από το Συμβούλιο Υπουργών της Ε.Ε., έχει κατά κύριο λόγο πολιτιστική διάσταση και αποτελεί δημιουργική έκφραση, ιδίως των ταυτοτήτων των λαών, και θεμελιώδες μέσο για την προώθηση της δημοκρατίας.

Η δημιουργία, η προώθηση και η διάδοση των κινηματογραφικών έργων ενθαρρύνει την πολιτιστική και γλωσσική ποικιλομορφία και γι αυτό το λόγο χρειάζεται τόσο σε εθνικό όσο και σε κοινοτικό επίπεδο να δημιουργηθούν νέες δράσεις ανάπτυξης.

Η φαινομενική πολυδιάσπαση του ευρωπαϊκού οπτικο-ακουστικού πλούτου, ο κατακερματισμός των καλλιτεχνικών και οικονομικών πόρων, αποτελεί στην παρούσα φάση ένδειξη αδυναμίας, αλλά μακροπρόθεσμα αποτελεί πολύτιμο κοίτασμα δημιουργικότητας.

Σε μια εποχή συνεχών πολιτικών και πολιτισμικών μεταβολών η αυθεντικότητα αποτελεί το ζητούμενο και δεν αφορά μόνον τον χώρο του κινηματογράφου.

Επισημάνθηκε ακόμα η χρησιμότητα της ανάπτυξης παράλληλων κυκλωμάτων προώθησης των κινηματογραφικών έργων, αφού η πείρα των δικτύων που δημιουργήθηκαν απέδειξε ότι υπάρχει όχι μόνον ένα εν δυνάμει κοινό, αλλά και η διάθεση αυτό το κοινό να λειτουργήσει πολλαπλασιαστικά.

Η ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών επιτρέπει δράσεις που μπορούν να ανατρέψουν την εικόνα που είχαμε σχηματίσει ως τώρα για την τέχνη και τη διάδοση της εικόνας.

Η συνάντηση των εμπειρογνομόνων και των επαγγελματιών του χώρου, επιβεβαίωσε την πρόοδο που έχει συντελεστεί σε όλους τους τομείς της κινηματογραφικής δραστηριότητας στη χώρα μας, και έγινε φανερό η τεράστια σημασία της συνεχούς πληροφόρησης και της συμμετοχής των Ελλήνων επαγγελματιών και εμπειρογνομόνων στις συνεχώς αυξανόμενες ευρωπαϊκές και διεθνείς διεργασίες που συντελούνται.

Ε Π Π Η Η Ι Κ Ε Σ Τ Α Ι Ν Ι Ε Σ 2 0 0 1

Αθανάσιος Χριστόπουλος, ένας λησμονημένος ποιητής

του Σταμάτη Τσαρουχά

Ο Αθανάσιος Χριστόπουλος γεννήθηκε στην Καστοριά το 18ο αιώνα, αλλά σύντομα έφυγε από τη γενέθλια πόλη του και ταξίδεψε πολύ, ιδιαίτερα στις παραδοσιακές χώρες. Εκεί σπούδασε και ανέπτυξε το σπουδαίο συγγραφικό του έργο και διακρίθηκε κυρίως ως λυρικός ποιητής. Ασχολήθηκε ωστόσο κατά τις περιπλανήσεις του με την ιατρική, τη νομική και τη νομοθεσία, τη μετάφραση λογοτεχνικών κειμένων και έφτασε σε ανώτατα αξιώματα. Ωστόσο σήμερα λίγα είναι γνωστά για τη ζωή του. Ο σκηνοθέτης, ακολουθώντας την πορεία του, προσπαθεί να ανακαλύψει τα μέρη στα οποία έζησε και πώς αυτά τον επηρέασαν στο έργο του. Με γυρίσματα στη Βουδαπέστη, το Βουκουρέστι, το Ιάσιο, την Πάδοβα, τη Βιέννη, την Κωνσταντινούπολη, αλλά και στην Καστοριά, την Κέρκυρα, τα Γιάννενα σκιαγραφείται επιτυχώς η προσωπικότητα αλλά και το έργο του λησμονημένου αυτού ποιητή.

Σταμάτης Τσαρουχάς, σκηνοθέτης

[...] Η ενασχόλησή μου με την ταινία αυτή, δεν προήλθε από κάποιο ερέθισμα. Θα λέγαμε ότι έγινε κατά κάποιο τρόπο μετά από «παραγγελία», όταν στις συναντήσεις που είχα με το δήμαρχο Καστοριάς, Δημήτρη Παπουλίδη, (κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων της ταινίας *Ο ανθός της λίμνης*) μου εξομολογήθηκε την πρόθεσή του, για τη δημιουργία ενός ντοκιμαντέρ για τον Κατοριανό ποιητή Αθανάσιο Χριστόπουλο. Ο συγκεκριμένος ποιητής ήταν σχεδόν άγνωστος σε μένα, όπως και για τον περισσότερο κόσμο. Ωστόσο αυτό το στοιχείο ήταν και μια πρόκληση. Γιατί έπρεπε να ταξιδέψω, να διαβάσω, να ψάξω, να ερευνήσω, για να μπορώ να βιώσω το θέμα μου.

[...] Κάποια βιβλία που είχαν γραφτεί πριν 30-40 χρόνια και οι εγκυκλοπαιδικές πηγές δε βοηθούσαν στην ανάπτυξη ενός σεναριακού σχεδίου. Δεν υπήρχε δηλαδή ένας σύγχρονος μελετητής του Χριστόπουλου, με τον οποίο θα μπορούσα να συζητήσω τα ερωτήματα που μ' απασχολούσαν, να ανταλλάξω ιδέες... Αρχισα να προβληματίζομαι για το ρίσκο που πήρα, όταν ξαφνικά μαθαίνω ότι βγήκε στην κυκλοφορία ένα ογκώδες βιβλίο για τη ζωή και το έργο του Αθανασίου Χριστόπουλου, επιμελημένο από τον καθηγητή του Ιονίου Πανεπιστημίου, Γιώργο Ανδρειωμένο. Η γνωριμία μαζί του ήταν καθοριστική κι ήμουν σίγουρος ότι η ταινία θα είχε αίσιο τέλος.

[...] Η κινηματογραφική πλοκή του ντοκιμαντέρ στηρίζεται κυρίως στο πρόσωπο ενός νεαρού σκηνοθέτη-ερευνητή, που προσπαθώντας να φέρει σε πέρας το έργο του, ακολουθεί τα βήματα του ποιητή στο χώρο όπου έζησε. Η σχέση αυτή του δημιουργού με τους χώρους, τους ανθρώπους, τις μουσικές τους, γίνεται εικόνα και αφήγηση της ταινίας. Η αφήγηση δηλαδή έχει μια βιωματική υπόσταση, από τις εμπειρίες που αποκόμισα κατά τη διάρκεια της έρευνας και των γυρισμάτων. Αυτός ήταν ο σκοπός της επιλογής αυτής και πιστεύω ότι βοηθά το θεατή να έρθει πιο κοντά στην εποχή-πράγμα που ενισχύεται κι από τους χώρους που διατηρούνται ακόμη- ενώ παράλληλα προσπαθώ να συνδέσω την εποχή εκείνη με την καθημερινότητα των τόπων όπου έζησε ο ποιητής.

[...] Η μέχρι τώρα ενασχόλησή μου με τον κινηματογράφο, εναλλάσσεται ανάμεσα στο ντοκιμαντέρ και τη μυθοπλασία. Τα θέματα που επιλέγω -διαφορετικά εντελώς μεταξύ τους- περιστρέφονται γύρω από βιωματικές καταστάσεις ή γεγονότα που με κεντρίζουν για αναπαράσταση. Έτσι αυτόν τον καιρό ολοκληρώνω το σενάριο για μια ταινία καθαρά βιωματική, η ιδέα της οποίας έχει εγκριθεί από το ελληνικό κέντρο κινηματογράφου στο πρόγραμμα γραφής.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 17:30

B.P.

ΕΠΙΧΕΙΡΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Κλέφτης ή η πραγματικότητα

της Αντουανέτας Αγγελίδη

Τρεις εκδοχές μιας και μόνος μέρας. Τρία πρόσωπα εγκλωβισμένα σε παράλληλα σύμπαντα. Η εισβολή του Κλέφτη θα τα ενώσει. Κάθε βλέμμα παράγει μια διαφορετική ιστορία. Η Λαζεύτρια οραματίζεται την Κρίση, η Επιστήμων γαντζώνεται σε μια κομματιασμένη μνήμη, ο Ηθοποιός βλέπει την «Αντιγόνη» να εισβάλλει παντού. Τρεις φιλοσοφικές θεωρήσεις ενός κόσμου που τίποτα δεν υποδεικνύει ότι είναι ενιαίος: Μοίρα-Τύχη-Βούληση. Ο κλέφτης γνέφει προς μια απάντηση. Είναι η ανθρωπίνη κατάσταση που μας ενώνει. Μας φυλακίζει και μας ελευθερώνει. Η αδελφότητα της θνητότητας.

Η Αντουανέτα Αγγελίδη συνεχίζει να πειραματίζεται στο σινεμά σε μια δική της αναγνωρίσιμη πορεία. Μια ταινία χωρίς γραμμική αφήγηση, μια ταινία που απαιτεί τη συμμετοχή του ίδιου του θεατή να αφεθεί στα όσα βλέπει. Μια ταινία που ήδη προβλήθηκε στο φεστιβάλ του Λοκάρνο και κάνει τώρα την πρεμιέρα της και στη Θεσσαλονίκη.

B.P.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 22:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ένας νέος κόσμος εικόνων

Αντουανέτα Αγγελίδη, σκηνοθέτης

Πειραματίζεστε με τον κινηματογράφο, προτείνοντας νέους τρόπους αφήγησης. Τι απαιτεί η ταινία σας από το θεατή προκειμένου να την κατανοήσει;

Θεωρώ το θεατή ισότιμο συνομιλητή. Συνομιλητή που είναι διαθέσιμος να κοιτάξει μέσα του. Δε ζητά γνώσεις λοιπόν, αλλά διαθεσιμότητα. Μια επικοινωνία δύο υποσυνειδητών, του σκηνοθέτη και του θεατή, με στόχο τη βίωση μιας εμπειρίας απ' τη μεριά του θεατή.

Βλέπουμε τρεις εκδοχές μιας μέρας. Η μια μετά την άλλη δίνει περισσότερα στοιχεία στο θεατή. Ποιος ο σκοπός της επιλογής σας αυτής;

Οι τρεις εκδοχές της ταινίας είναι οι θέσεις που μπορούμε να πάρουμε απέναντι στη βούληση. Οι άξονες γύρω από τους οποίους ο καθένας χτίζει τη δική του κοσμοθεωρία. Όσο για τη μέθοδο με την οποία παρουσιάζονται τα στοιχεία, έχει να κάνει, εκτός των άλλων, με τη δημιουργία της αναμονής στο θεατή, την αίσθηση της ανακάλυψης, για να χτίσει μια συνολική εικόνα του έργου. Έχει να κάνει επίσης με τη λειτουργία του χρόνου, που είναι διαφορετική για κάθε πρόσωπο και βέβαια δεν είναι γραμμική, αλλά αγωνιωδώς διαφορετική κάθε φορά.

Πόσο σημαντική είναι η καλλιτεχνική διεύθυνση στην ταινία σας;

Η κάθε ταινία μου είναι ένα συνολικό όραμα. Είναι δεμένη σαν οργανισμός. Αναπνέει. Το φως και τα σώματα, ο χώρος και ο χρόνος, πλέκονται σ' ένα συνεχές παιχνίδι. Οι εικαστικές ποιότητες πάντα με ενδιέφεραν, όχι ως παράπλευρα χαρακτηριστικά μιας ταινίας, αλλά ως οργανικά μέρη της.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Ρέα Βαλντιέν, συν-σεναριογράφος

[...] Όλα άρχισαν από μια πυκνή αλληλογραφία. Η Αντουανέτα στην Αθήνα, εγώ στη Θεσσαλονίκη. Εκεί είναι ο στίβος. Η κόθε μία έγραφε μόνη. Αλλά υπήρχε πάντα η άλλη, σαν ιδεατή αναγνώστρια, σαν ακροατής. Ολόκληρα κομμάτια προσωπικής αγωνίας μέσα απ' τα μάτια μιας άλλης μετατρέπονται σε κάτι ευρύτερο. Μια άλλη και συγχρόνως μια άλλη πλευρά του εαυτού σου. Συναντιόμασταν για σύντομα χρονικά διαστήματα. Τότε παίρναμε τις αποφάσεις, στήναμε τη συνολική σύνθεση. Το αποτέλεσμα είναι μια φωνή. Μια φωνή που αναγνωρίζω, αλλά δεν είναι εγώ ούτε εκείνη. Είναι το έργο.

[...] Είμαστε όντα θαμμένα στον πολιτισμό. Αυτό το βαρύ, πολύτιμο δώρο. Η τέχνη είναι ανάγκη, βγαίνει σαν κραυγή. Αλλά κάθε έργο δεν μπορεί παρά να είναι ένα σημείο στο διάλογο ανάμεσα στα έργα της ανθρωπότητας. Είναι πολιτισμός, αλλά και καινούρια γλώσσα. Συνέχεια και ρήξη. Η τέχνη πάντα έπαιζε αυτό το παιχνίδι.

[...] Βλέπω σινεμά με μανία. Είμαι ένα είδος διπλού θεατή. Μέσα κι έξω. Αφήνομαι στη μαγεία των ταινιών και, συγχρόνως, τις παρατηρώ σαν κείμενα. Δεν υπάρχει καμιά ταινία που να μην με ενδιαφέρει και τις βλέπω όλες πολλές φορές. Γενικά προτιμώ εκείνες που είναι απαιτητικές, που δε στα δίνουν όλα έτοιμα, που δημιουργούν ένα δικό τους κόσμο.

[...] Το σενάριο δεν είναι ταινία. Το σενάριο είναι λέξεις, η ταινία είναι κάτι τελείως διαφορετικό. Το σενάριο είναι ένα πρόγραμμα. Η ταινία ξεπέρασε κατά πολύ αυτό που είχα στο μυαλό μου, από τη σκηνοθεσία, ως τον πόνο στο παίξιμο των ηθοποιών. Είναι ευτυχής γι' αυτό. Είναι μια αποκάλυψη.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Θωδωρής Αμπαζής μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] Η συνεργασία μου με την Αντουανέτα Αγγελίδη ξεκίνησε προτού ακόμη αρχίσουν τα γυρίσματα της ταινίας. Γρήγορα κατάλαβα ότι πρόκειται για μια ιδιαίτερη ταινία με μεγάλο ενδιαφέρον, όσον αφορά τον σχεδιασμό της μουσικής και του ήχου. Σε μια ταινία όπου το φανταστικό και το ρεαλιστικό είναι δυσδιάκριτα, όπου ο χρόνος κινείται αυτόνομα, αντιστεκόμενος στην συνήθη γραμμική αφήγηση και όπου η εικόνα δεν είναι μόνο η μορφοποίηση των συναισθημάτων και των σκέψεων αλλά συνιστά πολλές φορές πρωτογενές υλικό της συνολικής δομής, ο ήχος και η μουσική θα έπρεπε ν' ακολουθούσαν διαφορετικά μονοπάτια απ' ό,τι σε μια συμβατική κινηματογραφική παραγωγή.

[...] Καταρχήν απαιτείτο συνεχής συνεργασία με τον υπεύθυνο του ήχου, τον Μάρينو Αθανασόπουλο

και με τους Κώστα Μπώκο και Βασίλη Κοντούρη, που έκαναν την επεξεργασία του ηχητικού υλικού. Αυτό γιατί το κάθε ηχητικό στοιχείο, είτε αυτό ήταν ο ήχος μιας κουρτίνας ή το πέταγμα ενός πουλιού, θα έπρεπε να εντάσσεται στην συνολική ηχητική σύνθεση. Ακόμη και ο καθαρός λόγος ήταν για μας μουσικό στοιχείο, το οποίο δουλέψαμε πάνω σ' αυτή την αρχή, κάνοντας ειδικές πρόβες με τους ηθοποιούς πριν τα γυρίσματα. Το ζητούμενο ήταν εικόνα, ήχος και μουσική να δημιουργούν ένα συνολικό αποτέλεσμα, κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να είναι αδύνατος ο διαχωρισμός τους.

[...] Έχοντας σαν αφετηρία το σενάριο και το ακριβέστατο story board της ταινίας, αρχίσαμε να δημιουργούμε μουσικά υλικά χρησιμοποιώντας τις φωνές των ηθοποιών και της μέτζο σοπράνο Μαρίας Γεωργακαράκου. Όταν ήρθε το οπτικό υλικό καταλάβαμε ότι το πρόβλημα δεν ήταν η μουσική που θα

χρησιμοποιούσαμε, αλλά αυτή που έπρεπε να αφαιρέσουμε από τον αρχικό σχεδιασμό. Ο λόγος ήταν ότι η ταινία της Αντουανέτας είναι ένα γνήσιο παράδειγμα μουσικής σύνθεσης με εικόνα. Κάθε της πλάνο είναι ένα μικρό μουσικό κομμάτι τόσο πλούσιο σε στοιχεία, που η πρόσθετη χρήση μουσικής μοιάζει μια φλύαρη υπογράμμιση. Δουλεύοντας ξανά και ξανά με την εικόνα, προσπαθήσαμε να βρούμε τη χρυσή αναλογία των επιμέρους στοιχείων. [...] Το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής έγινε με βάση την ανθρώπινη φωνή, επεξεργασμένη ψηφιακά στο στούντιο. Ένας διάλογος μορφοποιήθηκε σε ορχήστρα εγχόρδων, μια ανάσα σε ομάδα ξύλινων πνευστών, μια κραυγή σε πολύπλοκες ρυθμικές κατασκευές από κρουστά. Προσπαθήσαμε έτσι να δώσουμε στο φαινομενικά ηλεκτρονικό αποτέλεσμα, ζωντάνια και ομοιογένεια.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Αιώνιος φοιτητής

του Βαγγέλη Σεϊτανίδη

Ο Τάκης, στα είκοσι επτά του είναι ακόμη φοιτητής της ιατρικής σχολής Αθηνών. Κατοικεί στη φοιτητική εστία, είναι σχεδόν εξόριστος από την οικογένειά του και όντας μόνος αποζητά την ευκαιρία της ζωής του. Την αποζητά στο καζίνο όπου ξεμεροβραδιάζεται επιδιώκοντας να αποσπά το μεροκάματο των είκοσι χιλιάδων. Είναι λαμόγιο και το μόνο που τον νοιάζει είναι να παραμείνει αλώβητος σ' αυτό το ανταγωνιστικό πεδίο. Η Βέρα είναι γυμνάστρια. Γνωρίζει πολύ καλά τις βλαβερές συνέπειες του τζόγου αφού ο αγρότης πατέρας της είναι εθισμένος σ' αυτόν. Η Βέρα θέλοντας να προστατέψει την οικογένειά της πιάνει δουλειά στο καζίνο ως γκρουπιέρισσα. Ο πατέρας της χάνει το δικαίωμα εισόδου στο καζίνο και εκείνη γνωρίζει τον Τάκη. Οι δυο τους γίνονται εραστές και ετοιμάζουν το μεγάλο κόλπο. Το κόλπο αποδίδει. Ο Τάκης και η Βέρα φεύγουν ακριά αλλά η ερωτική συμβίωση τους φέρνει αντιμέτωπους με προβλήματα και με δυσμενείς συνθήκες διαβίωσης. Ξαφνικά ο πατέρας της Βέρας πεθαίνει. Η Βέρα επιστρέφει στη μητέρα της. Εξαναγκάζεται να επιστρέψει τα χρήματα που κέρδισε από το καζίνο και καταδίδει τον Τάκη. Ο Τάκης καταλήγει στη φυλακή, η Βέρα εδίδεται στον τζόγο. Αυτό που μετράει όμως πάνω απ' όλα είναι ότι αυτοί οι δυο άνθρωποι αγαπιούνται πολύ. Με διεισδυτική μάτια για τον κόσμο του καζίνο και για την κοινωνία που

τον περικλείει ο Βαγγέλης Σεϊτανίδης σπίνει το δραματουργικό του παιγνίδι με την βοήθεια των σπουδαίων ηθοποιών του, Αιμίλιου Χειλάκη, Μαρίας Σολωμού, Μιχάλη Ιατροπούλου, Στέλιο Χριστοφορίδη, Μάϊνης Σεβαστοπούλου.

N.Π.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Στα φώτα του καζίνο

Βαγγέλης Σεϊτανίδης, σκηνοθέτης

Μεγάλο μέρος της ταινίας σας εκτυλίσσεται στο καζίνο. Κάνατε έρευνα για τη συγγραφή του σεναρίου; Ποιες πηγές χρησιμοποίησατε;

Η συγγραφή του σεναρίου πήρε δύο χρόνια. Μίλησα με επαγγελματίες των καζίνο και πολλούς παίχτες, ενώ πήγα σε καζίνο περίπου δέκα φορές. Άλλες πηγές πληροφοριών ήταν τα βιβλία και οι κινηματογραφικές ταινίες.

Με την ταινία σας επιχειρείτε έναν κοινωνικό σχολιασμό για το φαινόμενο του τζόγου;

Η ταινία δεν καταγγέλλει τα καζίνο, ούτε σχολιάζει κοινωνικά τον τζόγο. Κάτω απ' τον μανδύα του ρομαντικού ήρωα -τυχοδιώκτη, ο πρωταγωνιστής κρύβει μια ελλειμματική προσωπικότητα την οποία το καζίνο απλώς αναδεικνύει. Ως μικρές αταξικές κοινωνίες τα καζίνο προσελκύουν

περιφρονημένους ανθρώπους που αναζητούν στον συμπαίκτη τους αυτό που δεν βρίσκουν αλλού: το σεβασμό που, ως "ετερόφωτα" άτομα, έχουν ανάγκη για να υπάρξουν. Αφού τελείωσα το σενάριο, έμαθα πως η εξάρτηση από τη γνώμη που έχουν για μας οι άλλοι χαρακτηρίζει κοινωνίες παραδοσιακές, όπως η ελληνική.

Ο αιώνιος φοιτητής μιλάει μια γλώσσα οικουμενική. Θα επιδιώξετε να ταξιδέψετε μαζί του σε διάφορα φεστιβάλ του εξωτερικού;

Αν η οικουμενική γλώσσα είναι διαβατήριο, η ταινία θα ταξιδέψει. Αν οι διευθυντές των ξένων φεστιβάλ θέλουν ταινίες με ελληνικό ή βαλκανικό χρώμα, ή θέματα της μόδας όπως οι λαθρομετανάστες, την έχω πατήσει από χέρι.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Αιμίλιος Χειλάκης, ηθοποιός

[...] Αυτό που με ερέθισε στο σενάριο του Βαγγέλη Σεϊτανίδη ήταν το θέμα. Ο κόσμος που περιφέρεται στα διάφορα καζίνο και η κατάσταση που επικρατεί σ' αυτόν τον χώρο. Ο κόσμος του καζίνο είναι ένας μικρόκοσμος απόλυτης δημοκρατίας και ισότητας. Όλοι οι παίχτες ο πιο πλούσιος κι' ο πιο φτωχός έχουν τις ίδιες πιθανότητες στο παιγνίδι.

[...] Ο ήρωας της ταινίας περνάει μια περίοδο παρατεταμένης εφηβείας. Δεν θέλει να τελειώσει τις σπουδές του, είναι ένα λαμόγιο, όπως τους αποκαλούν στο καζίνο αυτούς που κερδίζουν εύκοι- τριάντα χιλιάδες τη βραδιά, δεν μπορεί να επικοινωνήσει με τους γύρω του. Ξαφνικά ερωτεύεται και ονειρεύεται το μεγάλο κόλπο για το μεγάλο κέρδος που θέλει να προσφέρει στην αγαπημένη του. Ουσιαστικά αυτός είναι ένας άνθρωπος που δεν έχει μάθει ούτε να δίνει ούτε να παίρνει αλλά οι καταστάσεις τον κάνουν να ανδρωθεί σε μια μέρα. Τώρα για την έρευνα μπορώ να σου πω ότι μελέτησα όλα τα βιβλία για την επιτυχία στο καζίνο, τα οποία είναι πολύ αστεία γιατί σε βάζουν σε ένα παραμύθι ότι είναι εφικτό να κερδίσεις.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Μια μέρα τη νύχτα

του Γιώργου Πανουσόπουλου

Αθηναϊκή νύχτα, εποχή καλοκαιριού. Οι κάτοικοι της πόλης ξεκύνονται στους δρόμους, η γλυκεία θερινή ραστώνη λούζει τα κορμιά τους και τότε αρχίζουν οι ιστορίες της νύχτας. Ένα εξάχρονο αγόρι το σκαει από το φιλόξενο σπίτι της γιαγιάς και του παππού και προσποιούμενος τον υπνοβάτη περιπλανιέται στους δρόμους της πόλης.

Ένας μεσήλικας οδηγός ασθενοφόρου με συντροφιά την κατά πολλά χρόνια νεώτερη ερωμένη του περιμένουν στον αεροδιάδρομο του αερολιμένα την άφιξη μιας παρτίδας μοσχευμάτων. Η παλιοπαρέα της γειτονιάς που αποτελείται από έξι παλιόφιλους πενήντάρηδες ξενυχτάει στα αγαπημένα σοκάκια μπροστά από ένα διανυκτερεύον φαρμακείο συζητώντας για τον έρωτα, τις γυναίκες και απολαύοντας. Μια παράφωνη γοητευτική ταμίας κεντρικού κινηματογράφου ονειρεύεται να κάνει καριέρα στο τραγούδι αλλά ένα ατυχές περιστατικό την οδηγεί στην αγκαλιά του έρωτα ενώ ο Μουσασφά ο μουσουλμάνος βοηθός φαρμακοποιού παρατηρεί του πάντες και δηλώνει στην κάμερα «Μ'άρεσε η Αθήνα». Έχοντας ως βάση το αξιολόγο σενάριο που συνυπέγραψε με τον δημοσιογράφο και λογοτέχνη Σωτήρη Κακίον και την αμέριστη στήριξη του all star cast ο Γιώργος Πανουσόπουλος για άλλη μια φορά αποκόμισε την εκτίμηση και τον θαυμασμό μας.

N.Π.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 13:30

Γιώργος Πανουσόπουλος, σκηνοθέτης

[...] Το ενδιαφέρον του θεατή δεν μ' ενδιαφέρει και πολύ, γιατί είναι μια εύκολη υπόθεση. Αλλά ούτε και η εποχή μ' απασχολεί. Η ταινία μου πρέπει να ενδιαφέρει εμένα για να μπω στον κόπο και τα βάσανα να τη γυρίσω.

[...] Οι ήρωες μου δεν έχουν ηλικία. Είναι όλοι ανώριμοι, ακόμη και οι γυναίκες!

[...] Στα φεστιβάλ δεν πάνε κανονικοί άνθρωποι. Η ευαισθησία τους έχει αλλοιωθεί. Όσες ταινίες μου έχουν πάει σε φεστιβάλ, του εξωτερικού εννοείται, πήγανε μάλλον τυχαία.

[...] Τα βραβεία τα χαίρεσαι νέος μέχρι να καταλάβεις ότι τελικά μάλλον ωφελούν πιο πολύ αυτούς που τα... δίνουν. Τα φεστιβάλ παίρνουν κύρος από τις ταινίες και όχι το αντίθετο.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Η Φωτεινή Μπαξεβάνη και ο Δημήτρης Τσάκας μιλούν για τη μουσική της ταινίας **Αιώνιος φοιτητής**

[...] Όταν ο Βαγγέλης μας ζήτησε να γράψουμε τη μουσική για την ταινία **Αιώνιος φοιτητής** ήξερε τι ήθελε από μας, ήξερε συγκεκριμένα τι ήθελε σε σχέση με το ύψος και το χρώμα της μουσικής, που φέρνει, λίγο, σε μεξικάνικο, θα λέγαμε. Αυτό έχει να κάνει και με την ιστορία της ταινίας, το καζίνο, τα πολλά χρώματα...

[...] Αφού έκανε και το μοντάζ μας έδειξε την ταινία και μας περιέγραψε σε ποια σημεία ήθελε τη μουσική και για ποιο λόγο. Κάναμε κι εμείς τις προτάσεις μας κι έτσι μαζί βρήκαμε που θα μπουν τα θέματα, τρία θέματα με παραλλαγές και σε ποια σημεία, έχοντας βέβαια τους χρόνους δεδομένους και απόλυτα συγκεκριμένους αφού είχε γίνει ήδη το μοντάζ...

[...] Ναι, ήταν πολύ ενδιαφέρον, αλλά και δύσκολο την ίδια στιγμή, να γραφτεί μια μουσική τόσο πολύχρωμη. Είναι μάλλον γενικά πιο δύσκολο να γράφεις πράγματα χαρούμενα, τόσο «ζωντανά», είναι ευκολότερο να γράφεις περισσότερο συναισθηματικά και έντονα μελωδικά...

[...] Στην ταινία υπάρχουν κάποια κομμάτια των Calexico, για τα οποία είχε πάρει από πριν τα δικαιώματα οπότε θα έπρεπε το ύψος της μουσικής που θα γράφονταν να είναι κοντινό, δεν θα μπορούσε να είναι τελείως διαφορετικά το ένα από το άλλο. Αυτή η μουσική είναι πολύ οικεία στους Έλληνες, την ακούμε παντού γύρω μας, οι ρυθμοί οι λατινοαμερικάνικοι, οι μεξικάνικοι δεν είναι έξω από τη ζωή μας και την ιδιοσυγκρασία μας, κι έτσι ταίριαξε απόλυτα στους χαρακτήρες της ταινίας...

Ο Στέλιος Βαμβακάρης μιλά για τη μουσική της ταινίας **Μια μέρα τη νύχτα**

[...] Τον Γιώργο Πανουσόπουλο τον ήξερα πάρα πολύ καλά από τις ταινίες που είχε κάνει-μ'άρεσε ο κινηματογράφος και βλέπω πολλές ταινίες- και όταν βρεθήκαμε και γνωριστήκαμε, επικοινωνήσαμε, γινήκαμε φίλοι καρδιακοί. Στην ταινία του αυτή όπου συνεργαστήκαμε η μουσική γράφτηκε πάνω στα πλάνα της ταινίας. Βλέπαμε τα πλάνα και αυτοσχεδιάζαμε το μουζούκι μου και τη μουσική μου. Και ο ο Γιώργος μάλλον με διάλεξε γιατί ήξερε ότι μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο. Αυτό γίνεται στη μουσική της ταινίας, αυτοσχεδιασμός και ακροβασία. Ο ίδιος λέει ότι έψαχνε να βρει κάτι μεταξύ John Lee Hooker και Βαμβακάρη...

[...] Η μουσική δεν είναι ένας μόνο δρόμος. Δεν υπάρχει ταμπέλα για μένα, είμαι μουσικός, μπορεί να γεννήθηκα στο ρεμπέτικο και το λαϊκό τραγούδι, το γνωρίζω καλά, και μέσα από το τρίχορδο μουζούκι, δίχως να φεύγεις από τις ρίζες σου, μπορείς να δώσεις πάρα πολλά καινούρια πράγματα, και ο αυτοσχεδιασμός περιλαμβάνει όλα αυτά τα καινούρια πράγματα που σας λέω...

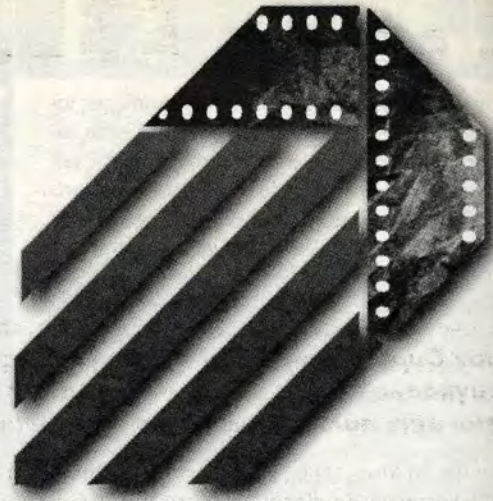
[...] Ποιες σκηνές της ταινίας μου άρεσαν πολύ; Μ'άρεσε ο τρόπος που μαζεύονται στο φαρμακείο κάποιοι άνθρωποι και μιλάνε, η παρέα αυτή της νύχτας, το καλαμπούρι αυτών των ανθρώπων. Στην ταινία γενικά μ'άρεσε πάρα πολύ η νοσταλγία της, για όλα αυτά τα πράγματα που χάνονται, που φεύγουν μέσα από τη νύχτα, από τους ανθρώπους, τις παρέες...

Συνεντεύξεις: Αναστασία Γρηγοριάδου

Πέρα από τα σύνορα
κινηματογραφική πολιτική στην Ευρώπη και τον κόσμο

- SEE Cinema Network, το Κινηματογραφικό Δίκτυο της ΝΑ Ευρώπης
- διεθνή συνέδρια και εργαστήρια
- συναντήσεις και συνεργασίες

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Δίπλα στους νέους
κινηματογραφιστές
για το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας

- χρηματοδοτικά προγράμματα
- διακρίσεις-κίνητρα
- βραβεία
- υποτροφίες

Filmcenter

το εναλλακτικό δίκτυο αιθουσών

- Απόλλων, Άστρον, Τριανόν, Πι Παλαί, Αφαία
- ελληνικός και ξένος ποιοτικός κινηματογράφος
- πολιτιστικές εκδηλώσεις

Επικοινωνία

με τους επαγγελματίες και το κοινό

- περιοδικό *EKΚεντρικά*
- περιοδικό *GFC-Hellas Film*
- δικτυακός τόπος www.gfc.gr
- κατάλογοι ταινιών
- μονογραφίες σκηνοθετών
- ειδικές εκδόσεις

Ενίσχυση της ελληνικής
κινηματογραφίας

για τη δημιουργία και την ανάπτυξη

- χρηματοδοτικά προγράμματα για ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, κινούμενα σχέδια, ταινίες για παιδιά και νέους
- εργαστήριο σεναρίου
- στήριξη της ανεξάρτητης παραγωγής και του Έλληνα δημιουργού

Προώθηση της ελληνικής ταινίας
στην Ελλάδα και το εξωτερικό

- προώθηση και διαφημιστική προβολή
- υποστήριξη της διανομής στις αίθουσες
- πωλήσεις στην Ελλάδα και τις διεθνείς αγορές
- προβολή και προώθηση στα διεθνή φεστιβάλ
- αξιοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων
- οργάνωση αφιερωμάτων, αναδρομών και εκδηλώσεων

στηρίζοντας τον ελληνικό κινηματογράφο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα • Τηλ. 010-3631733, 010-3634586, Fax: 010-3614336 • www.gfc.gr • e-mail: info@gfc.gr

Ανα Sofrenovic

Μιλώντας με άψογα αγγλικά (τονισμένα από μία τυπική αγγλική προφορά) η Άνα Σοφρένοβιτς διαθέτει μια σπάνια για ηθοποιό ανυπόκριτη γοητεία και μια καθόλου τυπική ευγένεια. Παλιά γνώριμη των θεατών του φεστιβάλ (από τις εξαιρετικές της ερμηνείες στις ταινίες *Πυριτιδαποθήκη* και *Αγκίστρι στον Ουρανό*), αλλά και των φίλων της μουσικής τζαζ (συμμετείχε μ' ένα τζαζ συγκρότημα από την Γιουγκοσλαβία στις εκδηλώσεις για την Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης), αυτή την φορά βρίσκεται στην πόλη ως μέλος -το νεαρότερο- της κριτικής επιτροπής.

■ Εκινώντας τη συνέντευξη μίλησε για την τραυματική εμπειρία των νατοϊκών βομβαρδισμών στο Βελιγράδι. Θυμήθηκε ότι το κλίμα το προηγούμενο βράδυ της επίθεσης, όταν είχε πάρασταση, ως ηθοποιός, σε μια κωμωδία: "Ο κόσμος γελούσε μ' ένα τρόπο υπερβολικό, συχνά υστερικό, ακόμα και στα σημεία που δεν ήταν κωμικά". Όταν οι βομβαρδισμοί ξεκίνησαν το κλίμα άλλαξε: όλος ο κόσμος κατά την διάρκεια της ημέρας, βρισκόταν στους δρόμους, επικρατούσε μια ατμόσφαιρα γιορτής, ήταν καλοκαίρι. Και ξαφνικά στις 7 το βράδυ, όταν ηκούσαν οι σειρήνες οι δρόμοι άδειαζαν, όλοι πήγαιναν στα καταφύγια και το Βελιγράδι γινόταν μια νεκρή πόλη. Στάθηκε ιδιαίτερα σ' ένα επεισόδιο αυτού του πολέμου "στον οποίο", όπως τονίζει, "δεν

μπορούσε να δεις τον εχθρό". Βρισκόταν στο καταφύγιο μαζί με την έξι μηνών κόρη της, όταν το ραδιόφωνο ανήγγειλε ότι χτυπήθηκε ένα χημικό εργοστάσιο στα περίχωρα της πόλης και ένα δηλητηριώδες νέφος κατευθυνόταν προς τις κατοικημένες περιοχές. Για είκοσι λεπτά υπήρξε σιγή, κανένας δεν έδινε πληροφορίες για το τι ακριβώς συνέβαινε, ούτε για το ποιες προφυλάξεις έπρεπε να ληφθούν: "Αγωνιούσα για το τι ακριβώς συνέβαινε. Κάποιος ήρθε και είπε ότι έξω μύριζε πε-

"Μ' αρέσουν οι ταινίες που μ' αφήνουν κάτι να σκεφτώ, που με συγκινούν, που τις κουβαλώ μέσα μετά την προβολή, που έχουν πάνω από ένα επίπεδο. Ταινίες που έχουν μεταφορές, που έχουν κάτι πέρα απ' αυτό που υπάρχει στην οθόνη. Στις ταινίες που έχω δει μέχρι τώρα βρήκα ότι υπάρχουν πολύ καλές εμπειρίες. Θέλω οι ταινίες να έχουν πάνω μου μια επίδραση, να μου δίνουν συναίσθημα και στοχασμό. Να έχω κάτι απ' αυτές μαζί μου για μέρες"

ρίεργα. Βρισκόμουν σε άσχημη κατάσταση μέχρι τελικά να πουν ότι δεν υπήρχε κίνδυνος. Αισθάνθηκα ότι αυτά τα είκοσι λεπτά ήταν δύο χρόνια από την ζωή μου".

Αναφερόμενη στις εμπειρίες της με τους σκηνοθέτες Goran Paskaljevic (*Πυριτιδαποθήκη*) και Ljubisa Samardzic (*Αγκίστρι στον Ουρανό*) δήλωσε ότι ήταν τελείως διαφορετικές. Ο Goran Paskaljevic αφήνει τους ηθοποιούς ελεύθερους, να δοκιμάζουν διάφορα και μετά επιλέγει. Θεωρεί δε την ταινία *Πυριτιδαποθήκη*, την καλύτερη δουλειά της στον κινηματογράφο. Για την εμπειρία της στο *Αγκίστρι στον Ουρανό* στέκεται στο γεγονός ότι παρόλο που ήταν η πρώτη ταινία του Ljubisa Samardzic ως σκηνοθέτη, το μακρύ παρελθόν του ως ηθοποιού καθόρισε τον

τρόπο διεύθυνσης των ηθοποιών ("Ήθελε από τον ηθοποιό κάτι πολύ συγκεκριμένο. Βοηθούσε πολύ τους ηθοποιούς με τις οδηγίες του"). Υπήρχε μια περίεργη ατμόσφαιρα στα γυρίσματα, τα οποία έγιναν σε αληθινούς χώρους ("Γυρίστηκε δυο μήνες μετά τους βομβαρδισμούς").

Αναφερόμενη στον τρόπο με τον οποίο προσεγγίζει του ρόλους λέει ότι προσπαθεί να σκεφθεί πως θα αντιδρούσε η ίδια αν βρισκόταν στην

ίδια κατάσταση με αυτή που αντιμετωπίζουν οι χαρακτήρες ("ψαχνώ να βρώ τι στα αλήθεια σκέφτονται").

Μιλώντας για την σχέση της με την μουσική, δηλώνει ότι μετά τις εμπειρίες που είχε στη Γιουγκοσλαβία ως μέλος τζαζ συγκροτημάτων, αυτήν την εποχή κάνει μια καινούρια αρχή στο Λονδίνο, και ετοιμάζει μια νέα δουλειά ως συνθέτης αλλά και ως τραγουδίστρια.

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας

PHOTOTECH
ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΚΑΒΑΛΑ

smile!

έγχρωμες φωτογραφίες σε 30'

Πάροδος Αμύντα 1, 56431 Ηλιούπολη, Θεσσαλονίκη
Τηλ. 031.600308, Fax. 031.604307, e-mail: phototech@phototech.gr, www.phototech.gr

ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΣ

Η προφητική ταινία του Φρίτς Λανγκ στην αποκατεστημένη, αρχική της έκδοση και με τη νέα μουσική επένδυση του Bernd Schultheis.
Ερμηνεύει η Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Σόφιας υπό τη διεύθυνση του Νίκου Αθηναίου.

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Παρασκευή 16 Νοεμβρίου 2001, στις 21:00

Προπώληση εισιτηρίων:
Αποθήκη Γ (Information Desk)
Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης

Διοργάνωση: ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Με την υποστήριξη των Ινστιτούτων Goethe Inter-Nationes Αθηνών και Θεσσαλονίκης

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Sestry / sisters

Sergei Bodrov Jr. (Russia, 2001)

Sergei Bodrov, Jr. has become a celebrity actor after his appearances in *Brother* and *Brother 2*, both of which were reve successes, mostly thanks to his outstanding performances. His directorial debut, *Sisters* has proven to be a very pleasant surprise. Beyond being the son of veteran director Sergei Bodrov, he has no previous experience in film direction; nonetheless, he has managed to create an impressively mature, exciting and sensitive film. The script, written in collaboration with his distinguished father, tells a tale of sisterly love in a world of violence and fear characterized by relentless struggle for survival.

Two half-sisters, aged eight and 13, have never shared any affection or even connection - in fact, they barely know of each others existence. The younger of the two live with her rich parents, enjoying tutors, music lessons and all manner of luxury. The elder lives with her poor grandmother, forced by necessity to show maturity and responsibility beyond her years. When the girls' father faces reprisal from a rival gangster, the younger sibling finds herself in great danger - her father's enemies are hunting her down and the only person she can turn to is her older sister. Suddenly, the pair find themselves running for their lives from the local mafiosi. Over the course of their flight, the pair come to understand and rely on each other in ways neither would ever have thought possible, or even worthwhile.

Sisters is a gusty film, packed with energy and action and featuring a lively, authentic script. Its honest portrait of sisterly love is as exciting as it is endearing, elegantly carried by performers that will charm, move and impress at every moment of its run. An auspicious proclamation of the arrival of a talented new director, *Sisters* promises that this wildly popular actor will be making many successful appearances in his most convincing role yet, that of a brilliant, talented filmmaker.

Dimitri Eipidis

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Η ανάσα / Le souffle

του Νταμιέν Οντούλ (Γαλλία, 2000)

Ο David είναι ένας μπερδεμένος έφηβος, που τριγυρνάει στα χωράφια έχοντας συνεχώς στο κεφάλι του ένα ζευγάρι ακουστικά. Η μόνη του συντροφιά εκτός από τους δειούς του είναι οι γείτονες της περιοχής. Μια μέρα οι δειοί του καλούν τους φίλους τους για μπάμπεκιου. Ο David πείθει τον δείο του να του δώσει να πιεί κρασί με αποτέλεσμα να μεθύσει.

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Π. Ζάννας, 11:00

Θεατρίνα / Yuen Ling-Yuk

του Στάνλεϊ Κουάν (Χονγκ Κονγκ, 1991)

Στη Θεατρίνα, ο Στάνλεϊ Κουάν και η ηθοποιός του Μάγκι Τσενγκ, ξεκινούν σε μια αναζήτηση της ηθοποιού Ρουάν Λινγκ-γιου, που υπήρξε η απάντηση της Κίνας στη Γκρέτα Γκάρμπο και μια από τις πιο διακεκριμένες ηθοποιούς του βωβού κινεζικού κινηματογράφου. Η ταινία αποτελεί μια ενδιαφέρουσα καταγραφή όχι μόνο της σύντομης ζωής της Λινγκ-γιου, η οποία αυτοκτόνησε στα 25 της χρόνια, αλλά και της πρώιμης περιόδου της κινεζικής κινηματογραφίας.

3x3 Stanley Kwan - Cine Tzon Κασσαβέτης, 15:00

Θα σ' έχω στα πούπουλα

Ich werde dich auf Händen tragen

του Ίαν Ντλντ (Γερμανία, 2001)

Η 18χρονη Ramona φεύγει από την Βιέννη για να πάει σε μια επαρχιακή πόλη της Γερμανίας όπου και θα τα ξαναβρεί με τον Τονί, τον έρωτα της ζωής της και τον πατέρα του παιδιού της. Η κοπέλα εναποθέτει όλες τις ελπίδες της στις υποσχέσεις του Τονί να την παντρευτεί. Ωστόσο λίγο μετά την άφιξη της αρχίζει να αντιλαμβάνεται ότι ο Τονί δεν ενδιαφέρεται πλέον γι' αυτήν. Παρ' όλα αυτά η Ramona προσπαθεί να υλοποιήσει το όνειρό της για μια πραγματική οικογένεια.

Νέος Γερμανικός Κινηματογράφος - Π. Ζάννας, 15:30

Μις Γουόντον/Miss Wonton

του Μενγκ Ονγκ (ΗΠΑ/Σιγκαπούρη, 2001)

Η Ah Na, μια νεαρή Κινέζα εγκαταλείπει το μικρό χωριό της για να πάει στην Αμερική σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής. Έχοντας ξεφύγει από τις διώξεις στην πατρίδα της η Ah Na κυνηγάει το Αμερικάνικο Όνειρο ενώ ταυτόχρονα παλεύει με τα φαντάσματα του κρυφού παρελθόντος της.

Αμερικανοί Ανεξάρτητοι - Cine Tzon Κασσαβέτης, 17:30

Σύντομο πέρασμα / Brève traversée

της Κατρίν Μπρεϊγιά (Γαλλία, 2001)

Ένα φέrru φεύγει από το Saint Malo για την Αγγλία. Ένας Γάλλος έφηβος με το όνομα Thomas συναντά μια 30χρονη Αγγλίδα, την Alice. Το θαλάσσιο ταξίδι ενθαρρύνει την γυναίκα να ξεκινήσει το παιχνίδι της αποπλάνησης και ο Thomas αφήνεται στα χέρια της. Στην διάρκεια του απογεύματος αρχίζει να παίρνει αυτός την πρωτοβουλία, εκείνη αρχικά κάνει πίσω, έπειτα υποχωρεί και του δίνεται. Καθώς το φέrru φτάνει στο Πόρτσμουθ εκείνη υπόσχεται να τον περιμένει. Όμως λίγο αργότερα εξαφανίζεται.

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Π. Ζάννας, 18:00

Υποθέσεις ξένων

The business of strangers

του Πάτρικ Στένερ (ΗΠΑ, 2001)

Η Julie Styron, ένα στέλεχος με αδιάστατη συμπεριφορά, μαθαίνει σ' ένα επαγγελματικό της ταξίδι ότι ο προϊστάμενός της έρχεται για να την συναντήσει, και υποψιάζεται ότι θα την απολύσει. Αναγκάζεται μάλιστα να πάει μόνη της σε μια παρουσίαση όταν η βοηθός της, η νεαρή μαθητευόμενη Paula δεν εμφανίζεται. Όταν λοιπόν εμφανίζεται η Paula την απολύει. Λιγό αργότερα οι δυο γυναίκες καταλήγουν στο ίδιο ξενοδοχείο.

Αμερικανοί Ανεξάρτητοι - Cine Tzon Κασσαβέτης, 20:00

Ταξίδια ψυχών και σωμάτων

Οι νταήδες / Bully

του Λάρι Κλαρκ (ΗΠΑ, 2001)

Ο Bobby και ο Marty είναι δυο έφηβοι που παίρνουν ναρκωτικά, κλέβουν χρήματα από τους ομοφυλόφιλους και πουλούν τηλεφωνικά σεξ. Κάποια στιγμή συναντιούνται με την όμορφη Ali και την ευαίσθητη Lisa. Η Ali εξευτελίζεται από τον Bobby, ενώ η Lisa ερωτεύεται τον Marty. Ο Bobby βιάζει την Ali και η έγκυος Lisa πείθει τον Marty να τον σκοτώσει...

Αμερικανοί Ανεξάρτητοι - Cine Tzon Κασσαβέτης, 22:30

Σε αναμονή / Stand by

του Ροκ Στεφανί (Γαλλία, 2000)

Ένας άντρας εγκαταλείπει την γυναίκα του λίγο μόλις λεπτά πριν μπουν στο αεροπλάνο. Πληγωμένη συναισθηματικά η γυναίκα αδυνατεί να εγκαταλείψει το αεροδρόμιο και διαπιστώνει ότι δεν έχει και χρήματα. Καθώς οι ώρες περνάνε αρχίζει να οργανώνεται με την βοήθεια ενός αεροβιτόρου και τις επόμενες μέρες αρχίζει να δουλεύει σαν πόρν.

Νέο Γαλλικό Σινεμά - Π. Ζάννας, 23:00

Patrick Stettner

Μυστική Συνάντηση με το Εχθρικό Περιβάλλον Μεγάλων Εταιριών

Ο Πάτρικ Στένερ γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη και σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Columbia. Για να καλύψει τα έξοδα των σπουδών του εργάστηκε κατά διαστήματα σε εταιρίες νομικών υποθέσεων και διαφημιστικές. Συμμετέχει ενεργά στο Εργαστήριο Σεναρίου και Σκηνοθεσίας του Sundance Institute, όπου και δούλεψε το Υποθέσεις Ξένων, την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του.

Οι Υποθέσεις Ξένων είναι η πρώτη σας μεγάλου μήκους ταινία, στην οποία γράψατε και το σενάριο. Μπορείτε να συνοψίσετε τα όσα μάθατε από αυτή την εμπειρία σας;

Ένα από τα πράγματα που έμαθα είναι πως πρέπει να πολεμάς για περισσότερες μέρες γυρισμάτων με τους παραγωγούς σου. Τα γυρίσματα διήρκεσαν 23 μέρες, έγιναν δηλαδή πολύ γρήγορα. Υπήρχαν περισσότερα στοιχεία οπτικά τα οποία ήθελα να συμπεριλάβω και απλά δεν είχα τον χρόνο, λόγω του προγράμματος δουλειάς. Ήθελα να προσθέσω κάποιες λεπτομέρειες σχετικές με την ατμόσφαιρα του εργασιακού περιβάλλοντος των εταιριών. Πέρα από αυτό νομίζω πως έμαθα να συνεργάζομαι ελεύθερα με τους ηθοποιούς, να τους εμπιστευόμαι περισσότερο πιστεύοντας έτσι πως μπορώ να πάρω αυτό που πραγματικά επιθυμώ. Αποδέχομαι την άποψη η οποία υπογραμμίζει πως αν ο ηθοποιός νιώσει τον ρόλο του αυτό είναι αρκετό. Ο κινηματογράφος είναι ένα μικροσκοπικό και μπορείς να λάβεις πολλά, μονάχα από τα συναισθήματα που καταγράφει.

Η ατμόσφαιρα της ταινίας χαρακτηρίζεται πέρα από την εικόνα σε μεγάλο βαθμό από τον ήχο.

Συνεργαστήκαμε με την εταιρία που δουλεύουν οι Αδελφοί Κοέν, ο Μάρτιν Σκορτσέζε, ο Άνγκ Λι στον Τύγρη και τον Δράκο... Αυτό ήταν ένα πολύ δυνατό εργαλείο για μένα επειδή ήθελα το ξενοδοχείο του αεροδρομίου να έχει κάτι το βιομηχανικό όπου οι άνθρωποι δεν έχουν μια πραγματική επαφή μεταξύ τους. Σε τέτοιους χώρους οι άνθρωποι κάνουν πράγματα που δεν θα έκαναν αλλού. Στον σχεδιασμό του ήχου ξεφύγαμε από τα συνηθισμένα. Για παράδειγμα μέσα στα δωμάτια στιγμές ακούγονται κελαρίσματα πουλιών, ρυάκια. Επίσης συμπεριλάβαμε ήχους σωμάτων με βιομηχανική χροιά, όπως θα το έλεγα, για παράδειγμα ήχους από κλιματιστικά, ασανσέρ... ήχους που συνήθως σε οδηγούν σ'ένα τρομακτικό σκοτεινό περιβάλλον.

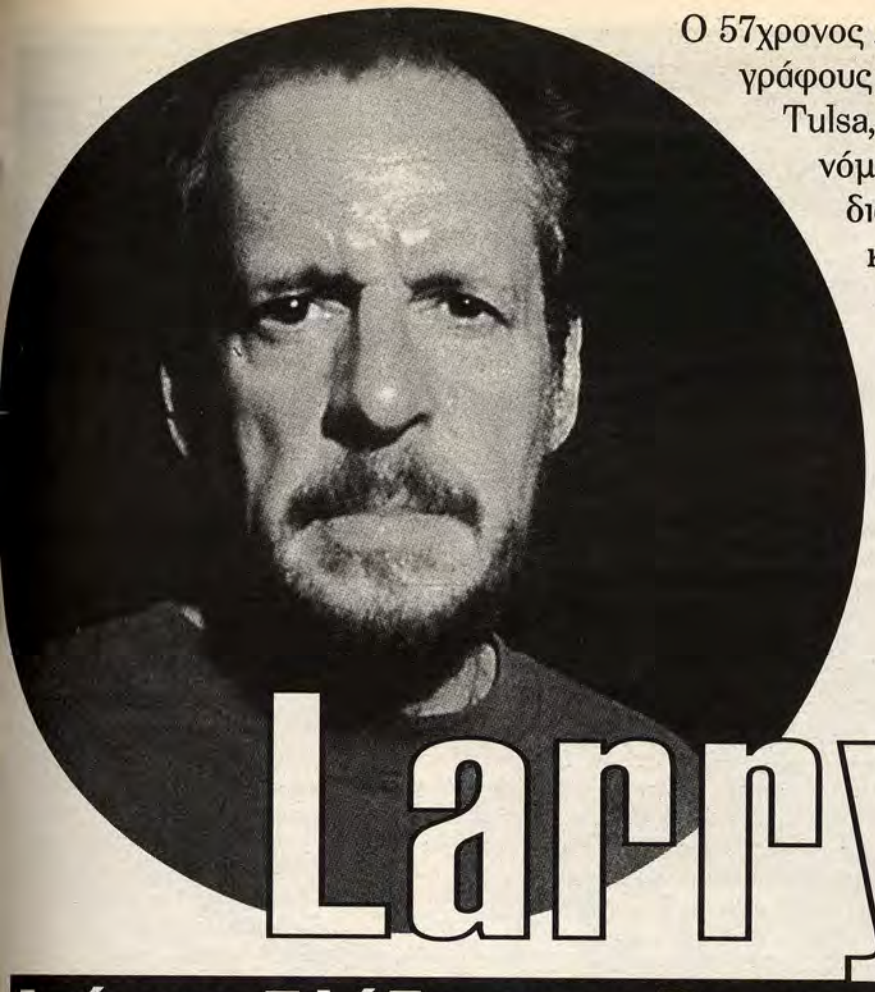
Μπορείτε να μιλήσετε για το εχθρικό περιβάλλον το οποίο συναντάται σήμερα σε πολλές μεγάλες επιχειρήσεις;

Γίνονται πολλές θυσίες ειδικά από τις γυναίκες στις επιχειρήσεις. Μ' ενδιέφερε ένας χαρακτήρας ο οποίος με κάποιο τρόπο είναι καθηλωμένος από την εργασία του και ξαφνικά σε μια νύχτα όλη η καταπίεση βγαίνει προς τα έξω. Η στεριότητα του περιβάλλοντος, οι μικροπολιτικές, η δύναμη της εξουσίας είναι θέματα που με εντυπωσίασαν, όπως και το πως φθείρονται οι ψυχές των εργαζομένων. Έχοντας δουλέψει σε τέτοια περιβάλλοντα στη διάρκεια των σπουδών μου παρατήρησα πως οι γυναίκες εκεί μετέφεραν πάνω τους κάτι το αρρωστημένο. Νομίζω πως οι περισσότερες αμερικάνικες ταινίες που επιχειρήσαν να δείξουν αυτές τις γυναίκες δεν ξέφυγαν από τα στερεότυπα.

Συνέντευξη: Χ. Καλλίτσης

«Είμαι περήφανος για τον αμερικάνικο ανεξάρτητο κινηματογράφο αλλά εκνευρίζομαι όταν γίνονται ταινίες οι οποίες είναι ουσιαστικά φτηνές, ρικές εκδοχές χολιγουντιανών ταινιών»

Larry

Clark

Από την Πλήξη στην Παρακμή

Ποιά νομίζετε ότι είναι μια βασική διαφορά ανάμεσα στην κουλτούρα της δικής σας γενιάς και της γενιάς των νέων σήμερα;

Η μεγαλύτερη ενημέρωση. Τα παιδιά δοκιμάζουν πράγματα τόσο νωρίς τη σημερινή εποχή. Η κόρη μου γνωρίζει πολλά από την ηλικία των 8 ετών. Την δεκαετία του '50 όταν εγώ ήμουν παιδί, δεν γνώριζα τίποτα και κανείς δεν μου έλεγε κάτι. Τα ναρκωτικά όπως και σήμερα ήταν παράνομα αλλά υπήρχαν. Θυμάμαι στο σχολείο παιδιά με μαυρισμένα μάτια από το ξύλο που τους έδιναν οι γονείς τους, θυμάμαι κορίτσια που τα γαμούσε ο μπαμπάς και ο αδελφός τους... Συνέβαιναν όλα αυτά τα αποκρουστικά πράγματα και τα κρατούσαν μυστικά, κανείς δεν ήθελε ν'ακούσει γι'αυτά. Το κίνητρο μου για να γίνω καλλιτέχνης ήταν για να κάνω το *Tulsa* και να δείξω όλες αυτές τις ιδέες. Γιατί να υποκρινόμουν όπως όλοι γύρω μου; Αποφάσισα να δείξω την αλήθεια λοιπόν. Κι αυτός ήταν ο λόγος που το *Tulsa* δημιούργησε τόσο μεγάλη αίσθηση.

Στην προηγούμενη σας ταινία *Ακόμη μια μέρα στον Παράδεισο* εκφράσατε στη Βενετία τη διαμαρτυρία σας για τις συνθήκες των γυρισμάτων στις ΗΠΑ. Τι συνέβη με τους *Νταήδες*;

Αυτή η ταινία θα γυριζόταν σε στούντιο, ο παραγωγός με κάλεσε κι ενώ τα είχε κανονίσει με το στούντιο μόλις συνειδητοποίησαν πως ήταν μια ταινία για παιδιά που σκοτώνουν παιδιά και πως θα έπαιρνε διαστάσεις στον τύπο δήλωσαν: "Δεν μπορούμε να κάνουμε αυτή την ταινία γιατί θα κατηγορηθούμε για όλη τη βία που περιέχει. Θα λένε πως το Χόλιγουντ έκανε μια ταινία για παιδιά που σκοτώνουν παιδιά και την επόμενη φορά που θα συμβεί ένα παρόμοιο περιστατικό θα είναι δικό μας λάθος." Ήταν πολύ δύσκολο να βρούμε χρήματα και τελικά τα βρήκαμε από το CANAL+, έτσι είναι μια γαλλική ταινία. Αυτοί που βάζουν λεφτά σε μια ταινία το κάνουν για να βγάλουν χρήματα. Αυτό πιστεύουν πως πετυχαίνεται με ευκολότερο τρόπο κάνοντας συνηθισμένες ηλίθιες ταινίες. Γι' αυτούς, το κοινό δεν θέλει να σκέφτεται. Ωστόσο το να κάνεις μια ταινία στούντιο μπορεί εύκολα να σε οδηγήσει στο να χάσεις τον έλεγχο. Μπορεί εσύ να κάνεις την ταινία και μετά το στούντιο να τη μοντάρει με τον τρόπο που αυτό θέλει.

Στην περίπτωση του *Οι Νταήδες* είχατε τον πλήρη έλεγχο της ταινίας ή έπρεπε να κάνετε κάποιους συμβιβασμούς; Αποφασίζω για το τελικό μοντάζ σε όλες μου τις ταινίες. Ένας συμβιβασμός τον οποίο έκανα ήταν πως φρόντισα να είναι μια ταινία κατάλληλη για ανήλικους. Στις ΗΠΑ το αν είναι κατάλληλη ή όχι μια ταινία το κρίνουν τα στούντιο και όχι το κράτος, έτσι μιλούμε για ένα διεφθαρμένο σύστημα. Για να είναι κατάλληλη η ταινία δεν μπορείς να δείξεις άνδρες ολόγυμνους. Η κοπέλα μου τρελαίνεται, μου λέει: "Δείχνεις τις γυναίκες γυμνές και δεν δείχνεις τους άνδρες." Διαφορετικά ό-

Ο 57χρονος Λάρι Κλαρκ είναι ένας από τους σημαντικότερους αμερικάνους φωτογράφους δρόμου των δεκαετιών '70 και '80. Το πρώτο του βιβλίο φωτογραφιών *Tulsa*, το 1972 παρουσιάζει με τόλμη την καθημερινότητα μιας ομάδας παρανόμων, κυρίως εμπορών ηρωΐνης, από το φιλικό περιβάλλον του Κλαρκ, στο διάστημα 1961 - 1972. Η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, το *Kids*, τον έκανε γνωστό στο κινηματογραφόφιλο κοινό όλου του κόσμου. *Οι Νταήδες* είναι η τρίτη μεγάλου μήκους ταινία του. Θέμα της για ακόμη μια φορά είναι οι απροσδόκητες περιπέτειες των εφήβων. Η ιστορία της ταινίας είναι βασισμένη σε μια πραγματική ιστορία που συγκλόνισε τις ΗΠΑ πριν από 8 χρόνια. Γράφτηκε σε μυθιστόρημα από τον Τζιμ Σούτσε. Αποκαλύπτει την βαριεστημένη νεολαία των ΗΠΑ, μέρος της οποίας έχει χάσει τα ιδανικά της και την όρεξη για ζωή.

μως δεν θα μπορούσα να κάνω την ταινία. Έτσι σε αυτό το σημείο έγινε μια υποχώρηση. Μόλις ολοκλήρωσα μια άλλη ταινία με τίτλο *Ken Park* η οποία έχει σαν θέμα της γονείς και παιδιά αλλά δεν περιέχει κανένα συβιβασμό. Δεν συμφώνησα για το αν είναι κατάλληλη ή ακατάλληλη γι' ανήλικους. Την έκανα για πολύ λίγα χρήματα αλλά όλοι εμφανίζονται γυμνοί. Τ' αγόρια είναι γυμνά, τα κορίτσια, οι γονείς. Έτσι η κοπέλα μου θα είναι ευτυχισμένη το ίδιο και οι ηθοποιοί. Η ταινία μοιάζει να έγινε με 20 εκατομμύρια δολάρια αλλά την έκανα με πολύ λίγα χρήματα.

Πώς εξηγείτε την εμμονή σας ν'ασχολείστε με θέματα που αφορούν τους προβληματισμούς των εφήβων;

Ξεκίνησα να κάνω αυτοβιογραφική δουλειά όταν ήμουν έφηβος. Στο βιβλίο φωτογραφιών *Tulsa*, έβαλα φωτογραφίες του εαυτού μου και φίλων μου πριν ακόμη συμπληρώσω τα είκοσι μου χρόνια. Η δεύτερη δουλειά μου είχε θέμα πάλι εμένα και τους φίλους μου. Από πάντα ήμουν ένας αφηγητής και φαίνεται πως το κάνω καλά. Νομίζω πως αυτή η περιοχή σηματοδοτεί μια σημαντική περίοδο της ζωής μας και με κάποιο τρόπο καθορίζει το τι θα γίνουμε όταν μεγαλώσουμε. Γι' αυτό μου έστειλαν και το βιβλίο *Bully*, δηλαδή αυτό είναι το είδος της δουλειάς που συνήθως μου προσφέρεται. Το *Kids* ήταν δική μου ιδέα, στο *Ken Park* όλοι οι χαρακτήρες είναι δικής μου σύλληψης.

Κάνατε κάποια έρευνα για την προετοιμασία της ταινίας *Οι Νταήδες*;

Ο παραγωγός μου έστειλε το βιβλίο το οποίο είναι ένα πραγματικό μυθιστόρημα φόνου. Τα πάντα στην ταινία βγαίνουν από αυτό το βιβλίο. Πήγα στη Φλόριντα κι ερεύνησα την περιοχή, την ένιωσα αλλά δεν μίλησα με τα παιδιά που έκαναν το έγκλημα επειδή είναι στο αναμορφωτήριο εδώ και 7 χρόνια. Όταν είσαι στο αναμορφωτήριο το μόνο που θέλεις είναι να

βγεις από εκεί. Έτσι δεν πρόκειται να πεις σε κάποιον αυτό που έχει συμβεί για το δικό σου καλό.

Μιλήσατε με τους γονείς;
Όχι, δεν ήθελαν να μιλήσουν.

Γνωρίζετε ποιές ήταν οι αντιδράσεις τους από την παρουσία του βιβλίου;

Αμφιβάλλω πως θα τους είχε αρέσει. Γνωρίζω πως οι γονείς των παιδιών που έκαναν το έγκλημα αρνούνται πως τα παιδιά τους συμμετείχαν σε αυτό, απλά πιστεύουν πως συνέβη να είναι στο λάθος μέρος την λάθος ώρα.

Μέσα από την ταινία βγαίνει η αίσθηση πως αυτοί οι γονείς τηρούν μια διαρκή στάση απόρριψης των παιδιών τους. Δίνουν στα παιδιά τους υλικά πράγματα αλλά όχι τον χρόνο και την προσοχή που χρειάζονται.

Νομίζω πως αυτή είναι η ιστορία. Είδα πρόσφατα μια συνέντευξη με την Λίσα και τον Άλ (δύο από τα παιδιά που συμμετέχουν στο έγκλημα) η οποία έγινε πριν από μερικά χρόνια. Ήταν στο αναμορφωτήριο κι εξακολούθησαν ν' αρνούνται πως έκαναν κάτι λάθος. Το τελευταίο μισό του βιβλίου αναφέρεται στη δίκη και στην άρνηση των γονιών γι' αυτό που έγινε. Στις ΗΠΑ σήμερα, συνήθως πλούσιοι άνθρωποι τυχαίνει να είναι τόσο κουρασμένοι και βαρεμένοι με τη ζωή και με αυτά που συμβαίνουν. Τα παιδιά των μεσοαστών έχουν το χρόνο, το χρήμα και την ευκαιρία ν'αποκτήσουν τον χαρακτήρα του αποτυχημένου. Ήταν κάτι το φυσιολογικό στη δεκαετία του '90 να έχεις την ταυτότητα του αποτυχημένου ως 17χρονος για παράδειγμα. Αυτά τα παιδιά έχουν το κόλλημα του να καπνίζουν χασίς, ν' ακούν μουσική, να τριγυρίζουν άσκοπα με τ' αυτοκίνητα, να παίζουν παιχνίδια, να κάνουν σεξ -κάτι που κάνουν συχνά σε αυτή την ηλικία- αλλά δεν έχουν πραγματικές φιλοδοξίες. Ζουν στο σπίτι με μεσοαστούς γονείς, μπορούν να κάνουν αυτό που θέλουν, και συχνά μένουν μόνο τους. Οι γονείς από την άλλη θέλουν τα παιδιά τους να είναι ευτυχισμένα. Αποφεύγουν να τ' αντιμετωπίσουν από κοντά, είναι πολύ απασχολημένοι. Ο ίδιος είμαι πολύ απασχολημένος κι έχω παιδιά σε αυτή την ηλικία. Συχνά αποφεύγεις να μιλήσεις με τα παιδιά για κάτι, μερικές φορές είναι δύσκολο, θα γίνει ένας καυγάς κι όλα σχετίζονται με την κουλτούρα της κοινωνίας, τη διάσπαρτη βία...

Ποιές ήταν οι αντιδράσεις εφήβων που είδαν τους *Νταήδες*; Από κόσμο που ζει στις πόλεις και πολλά παιδιά εξέλαβα πως γνωρίζουν τύπους όπως αυτοί της ταινίας και μπορούν να συσχετιστούν μαζί τους. Μοιάζει τόσο φανταστικό γι'αυτούς. "Γνωρίζω παρόμοια παιδιά, βαριόμαστε συνέχεια!" ανέφεραν έφηβοι οι οποίοι γνωρίζουν τι συμβαίνει, αλλά δεν λέν τίποτα, δεν το μοιράζονται ούτε με τους φίλους τους. Η κατάσταση γίνεται όλο και πιο βλακώδης.

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλίτσος

ΠΡΩΤΟ ΠΑΡΑΝΟ 15

PI OHAHO OTAPA

“Κάποιος μου τηλεφώνησε αφού είδε την ταινία και μου είπε:

–“Έχεις σκεφτεί με ποιους θα δουλέψει πολύ καλά; Με τους μαύρους των πόλεων.”

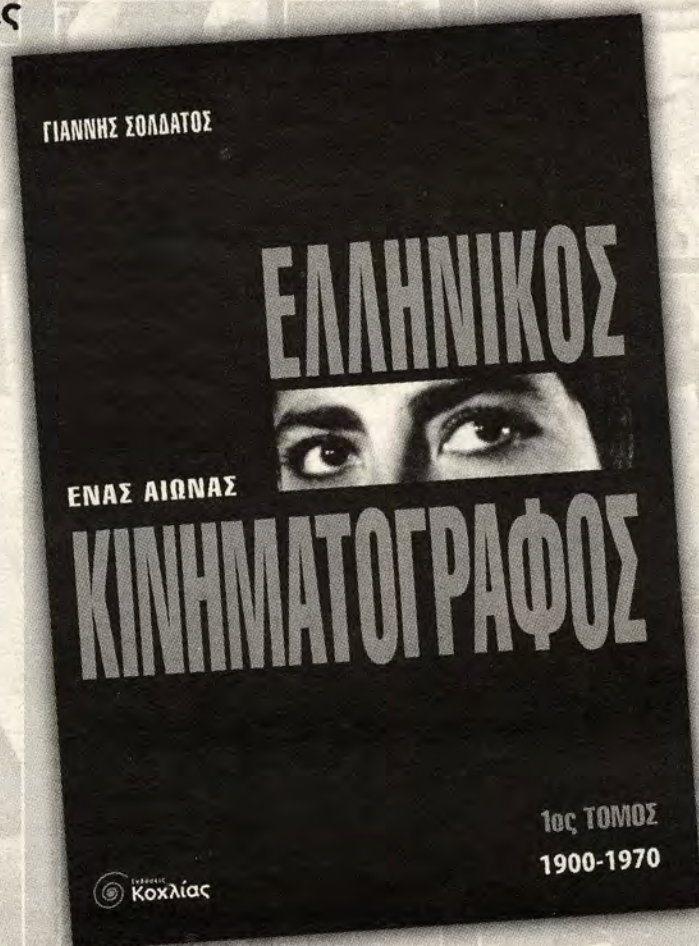
Όταν τον ρώτησα, γιατί; Μου απάντησε:

–“θα χαρούν να πάνε να δούν πόσο ηλίθια είναι τα λευκά αμερικανάκια!”

Ομολογώ πως δεν την είχα σκεφτεί καθόλου αυτή την εκδοχή.”

Κυκλοφορεί

Εκδόσεις
Κοχλίας

ΧΟΡΗΓΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΒΙΒΛΙΟρυθμός

Βασ. Ηρακλείου 47, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΚΟΡΕΥΟ
RENAULT

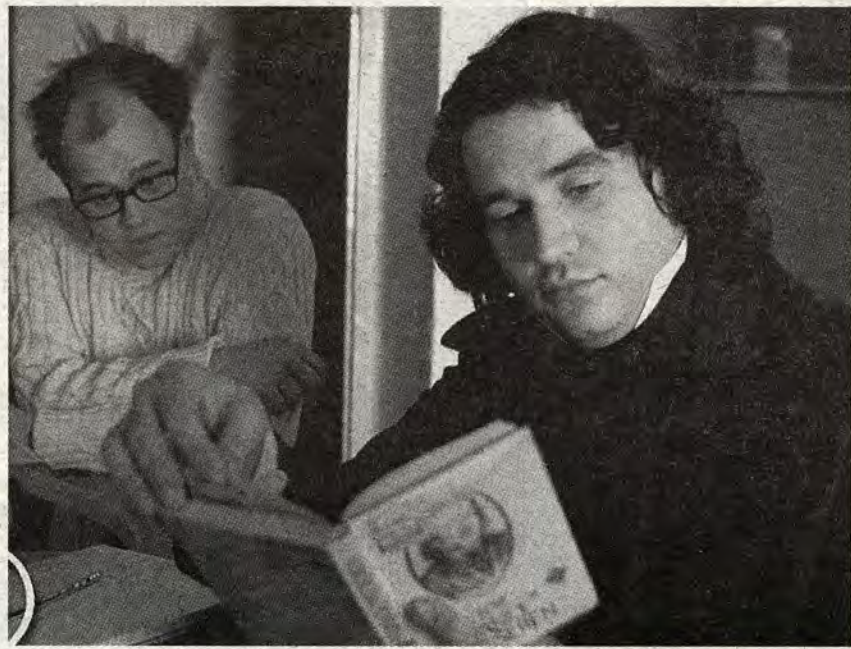
Ωδή στον ποιητή / Oda presernu

του Martin Srebotnjak (Σλοβενία, 2001)

Ο Μίχα είναι ένας ποιητής, τον οποίο η δόξα δεν έχει ακόμα στεφανώσει. Το έργο του δεν αναγνωρίζεται και είναι αναγκασμένος να ζήσει να συνθέτει διαφημιστικά μηνύματα. Μία ξαφνική ευκαιρία του παρουσιάζεται: καλείται να συνθέσει ένα επικό ποίημα, μια ωδή προς τιμήν των διακοσμοστών γενεθλίων του εθνικού ποιητή της Σλοβενίας Preseren. Επιπλέον κίνητρο αποτελεί και η αμοιβή 30.000 μάρκων. Όμως η ζωή του φέρεται να είναι σε αναστάτωση. Ανακαλύπτει εκπληκτικές την φίλη του Dana να μοιράζεται το κρεβάτι μ' ένα άλλο άνδρα και την διώχνει από το διαμέρισμα. Γνωρίζει την Petra μια σπουδάστρια η οποία γίνεται η νέα του μούσα. Παράλληλα ο Μίχα δέχεται αφόρητες πιέσεις από τον φίλο του Edo, ο οποίος τον πιέζει να γράψει διαφημιστικά μηνύματα. Την άσχημη κατάσταση επιτείνει το γεγονός ότι ο υπουργός Πολιτισμού, αντιλαμβανόμενος την σημασία του εορτασμού, επεμβαίνει, απαιτώντας ένα "πολιτικό ορό" για την περίπτωση, ποίημα. Η παρουσία της Petra δεν φαίνεται να βοηθά τον νεαρό ποιητή, ο οποίος βλέπει την δημιουργικότητα να τον εγκαταλείπει και το φάσμα της λευκής σελίδας να διαγράφεται μπροστά του. Όμως μία ξαφνική έμπνευση θα προσφέρει την διέξοδο: εξάλλου μια ωδή δεν είναι η μοναδική μορφή ποίησης. Υπάρχουν και τα καϊκού...

Ο λήθαργος του ήρωα είναι το κέντρο γύρω από το οποίο περιστρέφονται οι κωμικές καταστάσεις.

Δείγμα νεανικής κωμωδίας από την Σλοβενία, η ταινία συνεχίζει την παράδοση που δημιούργησαν οι ταινίες *Idle Running* (Νεκρή ταχύτητα) και *Porno Film* που είδαμε σε προηγούμενα φεστιβάλ.

Ένας ήρωας που βιώνει μια κατάσταση στασιμότητας και απραξίας (με εμφανείς τις αναφορές στον Woody Allen), καθώς η δημιουργικότητα τον έχει εγκαταλείψει, προκαλείται να βγει από το τέλμα και να πάρει την ζωή στα χέρια του. Εμπόδιο σ' αυτή την προσπάθεια αποτελεί τόσο το προσωπικό περιβάλλον όσο και το ευρύτερο πολιτιστικό πλαίσιο (βρισκόμαστε σ' ένα περιβάλλον ελεύθερης αγοράς, όπου η ποίηση συχνά συγχέεται με κληρώσεις του λόγου). Και η έξοδος απ' αυτή την στασιμότητα συνιστά στο τέλος μια επιβεβλημένη πράξη αφύπνισης. Είναι η επιστροφή του ήρωα και η απόφασή του να διεκδικήσει αυτό που του ανήκει.

Δ.Μ.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 18:00

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Νατάσα / Natasha

του Ljubisa Samardzic (Γιουγκοσλαβία, 2001)

Η κεντρική ηρωίδα της ταινίας η 17χρονη Natasha βρίσκεται σε δύσκολη συναισθηματικά θέση: έχει χάσει το πατέρα της. Δολοφονήθηκε και ο δολοφόνος του δεν έχει ακόμα βρεθεί. Καθώς ο πατέρας της ήταν αστυνομικός επιθεωρητής, το γεγονός της μη διαλεύκανσης της δολοφονίας έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Ένα χρόνο μετά το τραυματικό γεγονός η κατάσταση δεν έχει αλλάξει. Ένα διεφθαρμένο πολιτικό καθεστώς καταρρέει και η Natasha βασανίζεται ακόμα από τους προσωπικούς της δαίμονες. Είναι αποφασισμένη να αποκαλύψει την αλήθεια και θέλει να πάρει εκδίκηση. Στην προσωπική της ζωή η κατάσταση είναι λίγο περίπλοκη: αισθάνεται πιεσμένη τόσο από τον έρωτα της για τον Marko, ένα παντρεμένο, όσο και από την ανεπιθύμητη προστασία που της προσφέρει ο Kiza, ένας φίλος του Marko που αντιμετωπίζει προβλήματα με τον νόμο. Αυτό που δεν έχει συνειδητοποιήσει η νεαρή ηρωίδα είναι ότι τα πράγματα μπορούν να πάρουν ξαφνικά μια απροσδόκητη και αναπάντεχη στροφή.

Δ.Μ.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 13:00

COLLECTION 2001 - 2002

εσείς

που περνάτε τις περισσότερες ώρες σας?

στον καναπέ?

στον κρεβάτι?

στον χώρο?

στο γραφείο?

στη καλύτερη θέση?

Τώρα & 10 άτοκες δόσεις

δεξίς

ΕΒΑΓΓΕΛΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΛΟ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΓΡΑΦΕΙΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Μοναστηρίου 105, Τηλ. 031 516.006
ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ - ΒΕΡΟΙΑ - ΣΚΟΠΙΑ - www.thesis.com.gr

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ξ Η

Από τη FYROM με αγάπη

Nikolina Kujaka, ηθοποιός της ταινίας *Σκόνη*

[...] Το κύριο κίνητρο μου για να παίξω στη *Σκόνη* ήταν βασικά το να δουλέψω μ' ένα όνομα τόσο μεγάλο όσο του Μαντσέφσκι, γιατί τον εκτιμώ ιδιαίτερα σαν σκηνοθέτη. Ήταν μεγάλη ευκαιρία να δουλέψω μαζί του, οπότε η *Σκόνη* ήταν μεγάλη χαρά για μένα. Έχω επίσης δουλέψει στο παρελθόν και με τον Μάικλ Γουίντερμποτομ, στο *Welcome to Sarajevo*.

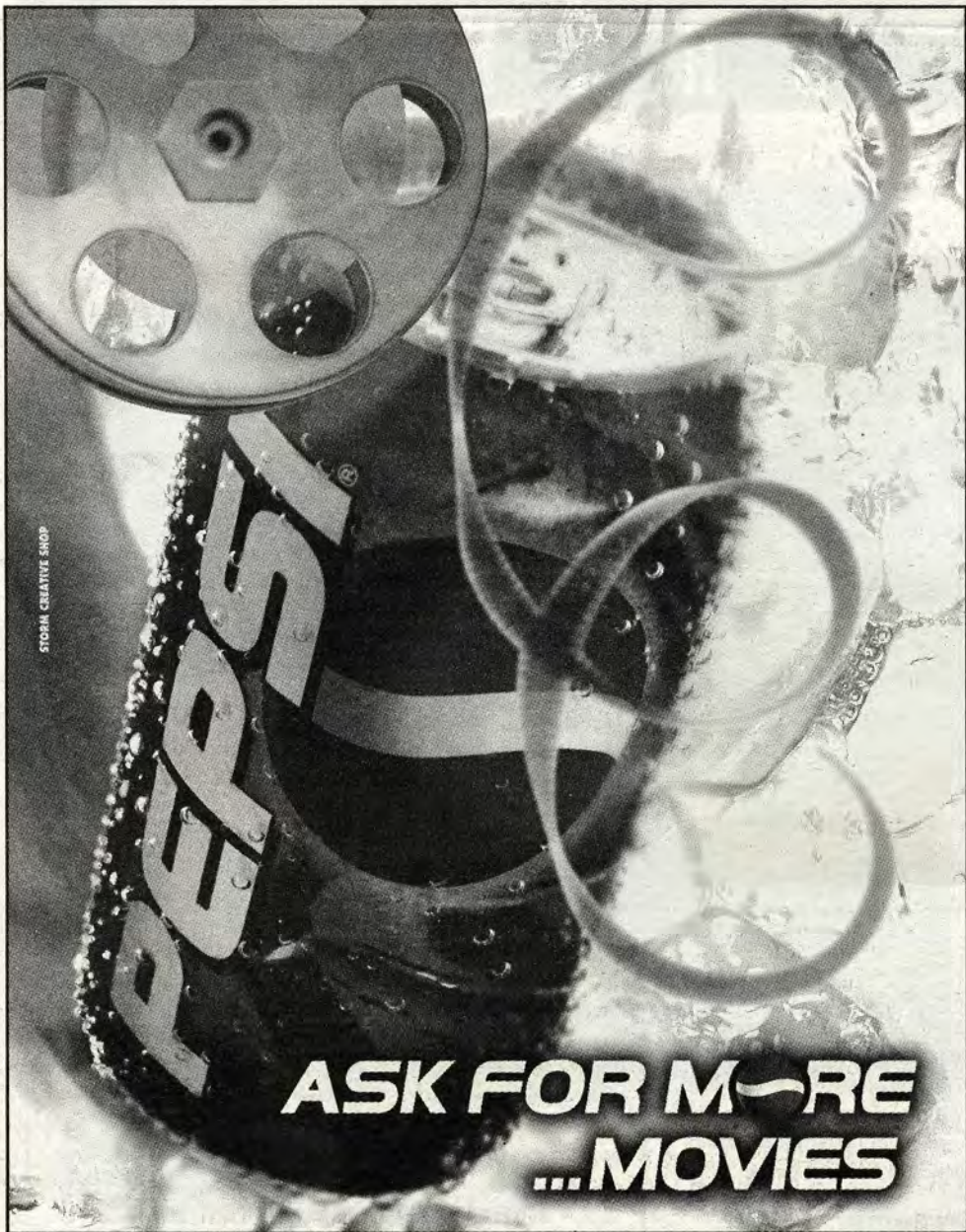

[...] Ο ρόλος που παίζω είναι η Νέντα. Η Νέντα ενσωματώνει τα βασικά συναισθήματα που ο καθένας μας βιώνει στην καθημερινή του ζωή: αγάπη, ειλικρίνεια, ανθρωπιά. Όλοι τα νιώθουμε. Λαμβάνοντας υπόψη ότι ήμουν πολύ χαρούμενη που συμμετείχα στα γυρίσματα της ταινίας, δεν είχα ιδιαίτερες δυσκολίες να εκφράσω αυτά τα συναισθήματα. Κι αυτό γιατί, αν κάποιος είναι χαρούμενος, είναι και καλός. Και το γεγονός ότι εγώ ήμουν πάρα πολύ χαρούμενη κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων, με διευκόλυνε να δουλέψω τον ρόλο της Νέντα. Όταν γυρίζαμε την ταινία, στην FYROM είχε 15 βαθμούς θερμοκρασία, αλλά δεν το ένιωθα, γιατί η ευχαρίστηση που μου έδινε η διαδικασία των γυρισμάτων μ' έκανε να ξεχνάω όλα τα υπόλοιπα προβλήματα. Ήταν μια όμορφη εμπειρία.

[...] Πιστεύω ότι στα Βαλκάνια υπάρχουν σκηνοθέτες με δυνατότητες και ποιότητα και, σκεπτόμενη αυτό, νιώθω πολύ χαρούμενη που έχω την ευκαιρία να δουλέψω μαζί τους. Δυστυχώς, όμως, δεν γνωρίζω τους Έλληνες σκηνοθέτες, γιατί είχαμε ελάχιστες δυνατότητες στη FYROM να δούμε ελληνικές ταινίες. Ντροπή μας που ίσως δεν προσπαθήσαμε αρκετά, ντροπή και σε σας που δεν μας προσφέρατε αρκετά πράγματα. Πρέπει να βρούμε ευκαιρίες να ανταλλάξουμε ιδέες και να συνεργαστούμε, ώστε να γνωριστούμε καλύτερα.

[...] Ο κινηματογράφος στη FYROM περνά δύσκολες ώρες. Ειδικά τώρα, που περνάμε μια πολιτική κρίση, έχουμε όλο και λιγότερα λεφτά για τον πολιτισμό. Έχουμε μια πάρα πολύ μικρή εθνική παραγωγή και αν δεν υπήρχαν συμπαραγωγές σαν τη *Σκόνη* δεν θα είχαμε καθόλου ταινίες. Γι' αυτό λέω ότι πρέπει στα Βαλκάνια να έχουμε περισσότερες ευκαιρίες να γνωριστούμε καλύτερα.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

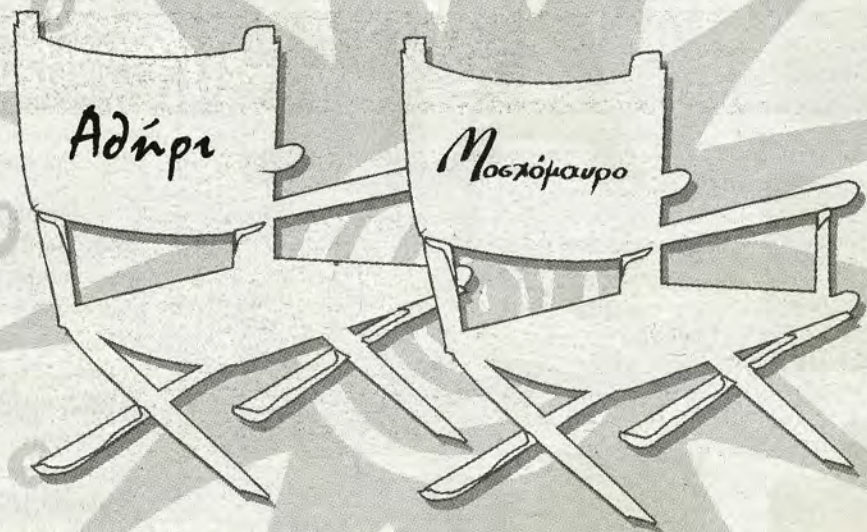

L'INSTITUT FRANÇAIS
SOUTIENT
LE FESTIVAL
DE THESSALONIQUE

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

420 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τα μεγάλα κρασιά της μεγάλης οθόνης

Ευάγγελος Τσανιάδης α.ε.

Το ηφαίστειο της ζωής / La fe del volcan

της Ana Poliak (Αργεντινή, 2001)

Εικόνες του Μπουένος Άιρες. Δύο πρόσωπα. Ο Danilo: ακονίζει μαχαίρια. Η Anita, ένα κορίτσι στα πρόθυρα της εφηβείας, που δουλεύει σ' ένα κομμωτήριο. Μια φίλη γεννιέται. Το νεαρό κορίτσι, μέσα απ' αυτή τη φίλη, θα μάθει για το παρελθόν της χώρας, θα δει τον κόσμο μ' ένα άλλο βλέμμα. Η σχέση των δύο αυτών προσώπων του μοναχικού Danilo και της φτωχής Anita είναι μια σχέση δασκάλου-μαθητή, μια σχέση όπου το τραυματικό βίωμα του παρελθόντος μεταδίδεται.

"Η δασκάλα μου δολοφονήθηκε, όταν ήμουν 14 χρονών". Η προσωπική μαρτυρία μιας γυναίκας ανοίγει την αφήγηση. Σ' αυτή την ταινία η πρόσφατη ιστορία της Αργεντινής ορίζει το πλαίσιο: Η δικτατορία, τα βασανιστήρια, οι εξαφανίσεις, οι μύτερες των εξαφανισθέντων στην Plaza de Mayo, οι πολιτικές δολοφονίες, οι προσωπικές τραγωδίες του παρελθόντος είναι οι πηγές της κακοδαιμονίας του σήμερα. Ιστορίες από το τραυματικό παρελθόν μιας χώρας που βιώνονται με όρους προσωπικούς, η έμμεση σχέση του παρόντος με το παρελθόν, οι πληγές που παραμένουν ανοικτές, οι οδύνες της ψυχής και οι δαίμονες του παρελθόντος δυναστεύουν το σήμερα, όλα αυτά ρίχνουν βαριά την σκιά τους στα πρόσωπα της ταινίας. Η μνήμη και η λήθη, ο συμβιβασμός και η απομόνωση: είναι τα δίπολα στα οποία επανέρχεται διαρκώς η αφήγηση.

Η σκηνοθεσία εισέρχεται σ' αυτό το οδυνηρό σύμπαν του παρελθόντος, βαδίζει στο "πύρινο έδαφος" της ιστορίας και της προσωπικής μνήμης, εξερευνά το αίσθημα της ενοχής, αναζητά τους ένοχους, τις αιτίες και τα αιτία. Κυρίως όμως θυμάται...

Δ.Μ.

“Ζήτησα από τον διευθυντή φωτογραφίας και συνεργάτη μου να γράψουμε ένα σενάριο. Αρχίσαμε να δουλεύουμε με μια εικόνα: την εικόνα ενός άνδρα στη φωτιά. Δουλεύαμε κάθε μέρα χωρίς ιστορία, χωρίς χαρακτήρες, μόνο με τα συναισθήματά μας για τον κόσμο. Συνήθως ξεκινάω καταγράφοντας εικόνες ή έμμεσες ιδέες π.χ. την ιδέα ενός ακονιστή μαχαιριών. Νομίζω ότι αυτή η εικόνα είναι πολύ υποβλητική και υπαινικτική. Ένας άνδρας που κάνει ποδήλατο για παρά πολλά χιλιόμετρα, όμως ποτέ δεν πάει πουθενά (ένα ποδήλατο, που δεν κινείται αφού ακονίζει μαχαίρια). Το άλλο στοιχείο (στο σενάριο) ήταν η δική μου ιστορία. Ξεκίνησα να γράφω για την περίοδο της εφηβείας μου. Τότε ακόμα οι άλλοι χαρακτήρες δεν είχαν γραφεί. Τελικά καταλήξαμε σ' ένα σενάριο χωρίς ιστορία, χωρίς σημεία αφήγησης, ήταν απλώς για σχέσεις, για την οδύνη, για την οδύνη του κόσμου, όπως τον βλέπει αυτό το κορίτσι.”

(αποσπάσματα από συνέντευξη στο World Socialist Web Site www.wsws.org, της Διεθνούς Επιτροπής της 4ης Διεθνούς. Απόδοση Δημήτρης Μπάμπας)

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 15:30

Πίτσες, μπύρες και τσιγαράκια / Pizza, birra, faso

των Bruno Stagnaro, Andrian Caetano (Αργεντινή, 1997)

Πέντε πρόσωπα βρίσκονται στο κέντρο της αφήγησης. Πέντε νέοι που ζουν μια ζωή εκτός νόμου, στα όρια. Ο Megabon, ο Pablo (ο οποίος πάσχει από άσθμα), ο αδελφός και ασουλούπωτος Frula και τέλος ο Cordobes. Μια γυναίκα είναι στην συντροφιά τους, η Sandra, η οποία είναι έγκυος από τον Cordobes. Και οι πέντε έχουν ασυμψήσει μια συμμορία και η ζωή τους είναι ένας διαρκής και ανορθόδοξος αγώνας για επιβίωση. Ασχολούνται με ληστείες επιβατών ταξί, σε συνεργασία μ' ένα ταξίτζη, ο οποίος και κινεί τα νήματα και καθορίζει τη ζωή τους. Τα χρήματα που κερδίζουν από τις κλοπές είναι και το μόνο μέσο για να επιβιώσουν. Και η μπύρα, το αλκοόλ και ο καπνός είναι αυτά που χρειάζονται...

Όμως ένα συμβάν θα διαταράξει τις ισορροπίες της νεανικής παρέας: η Sandra θα συλληφθεί. Και η έξοδος της από την φυλακή θα σημάει και την επιθυμία της για επιστροφή στη νομιμότητα. Άλλωστε η μητρότητα είναι "επί θύρας". Μια τελευταία ληστεία φαίνεται ότι θα προσφέρει τους αναγκαίους πόρους για ένα μεγάλο ταξίδι.

Καθώς οι ηθοποιοί είναι όλοι ερασιτέχνες, η ταινία απεικονίζει, μ' ένα ωμό ρεαλιστικό ύφος, μια σκληρή πραγματικότητα που υπάρχει στις παρυφές πολλών πόλεων της Λατινικής Αμερικής. Αξιοποιώντας τόσο τους χώρους όσο και τα πρόσωπα, η σκηνοθεσία δημιουργεί ένα γεμάτο ευαισθησία πορτραίτο του "ζην επικινδύνως". Ρεαλιστική απεικόνιση μιας δύσκολης και σκληρής νεότητας, η ταινία θέτει τον θεατή αντιμέτωπο με τις πιο άγριες και βάνυαυες όψεις της ζωής στην πόλη. Καθώς ο τόπος της δραματικής πλοκής είναι το Μπουένος Άιρες, η δράση αυτών των προσώπων έχει ένα άμεσο αποτέλεσμα, ιδιαίτερα αποκαλυπτικό: φέρνει

Γυρισμένη με ένα ελάχιστο προϋπολογισμό, ως ανεξάρτητη παραγωγή, η ταινία φέρει στις εικόνες της ένα ανεξίτηλο στίγμα: την ηλικία των δύο σκηνοθετών της. Ο Bruno Stagnaro και ο Andrian Caetano ήταν 25 και 29 χρόνων όταν την σκηνοθέτησαν.

στην επιφάνεια, συχνά με το ύφος ενός ντοκιμαντέρ, τις κρυφές και αθέατες όψεις μιας μεγαλούπολης. Εδώ η ζωή είναι ένα διαρκές στοιχείο που συνεχώς πρέπει να κερδίζεται. Και τα όνειρα αυτών των νεαρών πρώων είναι απλά: Ανεξαρτησία από τους δυνάστες τους και απόδραση από την ανοικτή "φυλακή" στην οποία ζουν.

Δ.Μ.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 20:30

Ana Poliak

[...] Με την ταινία μου ήθελα να αντικατοπτρίσω τον πόνο που εξακολουθεί να υπάρχει στην πατρίδα μου και την κρίση που εκδηλώθηκε στην οικονομία. Η κρίση αυτή έχει και ηθικό χαρακτήρα, μετά και την στρατιωτική δικτατορία και οι πληγές συνεχίζουν να μένουν ζωντανές.

[...] Μετά την πρώτη μου ταινία υπήρχε η υπόσχεση ότι και η δεύτερη θα στηριζόταν στο ίδιο οικονομικό υπόβαθρο με την πρώτη και ίσως ακόμη καλύτερα. Στην πρώτη μου μάλιστα είχα και κάποιο πλεονέκτημα, γιατί μου είχε δοθεί ένα ποσό στα πλαίσια του Οργανισμού Για τον Νέο Νοτιοαμερικάνικο Κινηματογράφο, υπεύθυνος του οποίου είναι ο Γκαρσία Μαρκές. Υπήρχε και μια συνεργασία με την αργεντινική τηλεόραση, με τον Καναδά και το Λονδίνο. Ψάχνοντας λοιπόν αυτά τα χρήματα, ανακάλυψα ότι ο δρόμος αυτός είχε να κάνει με ένα παγκόσμιο εμπόριο ότι οι συνθήκες δεν ήταν και τόσο εύκολες. Έκανα αρκετά ταξίδια μέχρι να βρω τα χρήματα. Πήρα και ένα βραβείο στο Ρότερνταμ, που με βοήθησε να πραγματοποιήσω την καινούργια μου ταινία, Το ηφαίστειο της ζωής. Πήγα και στο Ινστιτούτο Κινηματογράφου της Αργεντινής που μου έδωσε μια εγγύηση. Τελικά, κατέληξα να δουλεύω με μια μικρή κάμερα, που χρησιμοποιούσαν τρία άτομα.

[...] Κάθε είδος κινηματογράφου μπορεί να αντικατοπτρίζει την κοινωνική κατάσταση μιας κοινωνίας, εφόσον αναφέρεται στα πολιτικά γεγονότα. Το σίγουρο είναι ότι το είδος του κινηματογράφου που ανήκω εγώ δεν μπορεί να χαρακτηριστεί εμπορικό, οπότε δεν περιμένω μεγάλο κοινό.

[...] Το κοινό σημείο όλων των κινηματογραφιστών του Νέου Αργεντινικού Κινηματογράφου είναι ότι αντιμετωπίζουν έλλειψη χρημάτων και μέσων. Είναι πολλά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε. Η οικονομική κρίση που αντιμετωπίζουμε είχε ως αποτέλεσμα να υπάρχουν πολύ λίγοι παραγωγοί. Έτσι, οι σκηνοθέτες για να καταφέρουν να ζήσουν ανοίγουν σχολές κινηματογραφιστών, οπότε υπάρχουν πάρα πολλοί μαθητές-περίπου 5000 το χρόνο. Υπάρχουν λοιπόν παιδιά με φαντασία. Εξακολουθούν να υπάρχουν τα προβλήματα, αλλά υπάρχει και μια αλλαγή στον κινηματογράφο.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Ελευθερία / La libertad

του Lisandro Alonso (Αργεντινή, 2001)

Ο Misael Saavedra είναι ξυλοκόπος. Ζει και εργάζεται μόνος του και μένει σε μια καλύβα μέσα στο δάσος. Η αφήγηση της ταινίας παρακολουθεί τη ζωή του, καταγράφει την καθημερινότητα: Ξυπνά την αυγή, κόβει τα δένδρα, τα καθαρίζει, τα τεμαχίζει, τα πουλά στην αγορά, αγοράζει τις απαραίτητες προμήθειες της ημέρας. Ο Misael ζει τη ζωή ενός εργαζόμενου: κοιμάται, τρώει, εργάζεται. Βρίσκεται υπό την κυριαρχία των στοιχείων της φύσης: ένας καλός καιρός σημαίνει εργασία γι' αυτόν, η κακοκαιρία είναι σκόλη και αργία. Κεντρικά στοιχεία της σκηνοθετικής γραμμής είναι η χρήση της σιωπής ως χώρου στοχασμού, η φύση, το φως και η σκιά, η λεπτομερής καταγραφή της καθημερινότητας του Misael.

Δ.Μ.

Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 11:00

Words of wisdom from John Boorman, kudos for Despo Diamantidou, secrets from international casts and crews...and much more at the 42nd Thessaloniki International Film Festival.

Mingling Dangerously

Today's international competition debuts include Israeli/French coproduction "Late Marriage" (a Georgian eligible bachelor submits to the search for a bride, 3.30pm) and US film "The Mad Songs of Fernanda Hussein" (the Persian Gulf war's effects on three lives, 7pm).

Boorman's Widening Circle

After a packed screening for his classic "Deliverance" on Monday night, director and jury president John Boorman spoke about the past and the future. Humbly referring to himself as a "second-rate director", the artist had rich thoughts to share. He started out by talking about the vital importance of rewriting scripts, reducing their contents to simpler metaphors - as in poetry. But once prepared, the film "must escape the script". When asked about what direction he'd like films to take in the future, Boorman replied that today film still speaks in the language created by DW Griffith (whom he's made a documentary about). While he feels that Spielberg and Lucas hurt cinema by introducing the era of films for teen boys, he hopes for a day when "films will resemble dreams". The power of cinema he feels lies in poetic metaphor and links to the subconscious. A film without a myth as its root is wasted storytelling, according to the director. He's employed the Arthurian legend in his own work, notably in "Excalibur". "I've been traveling the world and finding interesting stories," said the director of his recent projects. While some people are disturbed by his flexibility in place and genre, he craves exploration. In his press conference the director also spoke of the powerful, introverted cinema of Kubrick and the embarrassingly simple plot of "Point Blank". He has at least three new ideas in the works. While he doesn't believe that film can change people's thinking, he is certain it can influence emotional responses to issues. He noted satisfaction that Amazon story "Emerald City", for instance, made some young people take up environmental work.

How Do You Do?

The isolated Greek minority of Albania is a little less forgotten and unknown, after director Maria Mavrikou's "Apeki". The documentary, which was shot over nine tough years and created a 14 million drachma debt, took six months to edit, because the director had 150 hours of footage to work with. She wanted to make sure that she did justice to all the untold stories, Mavrikou explained in yesterday's press conference. She immediately knew this was a story she wanted to carefully tell from her first visit to Albania. "People were scared to speak at first, but opened up with their lives and stories," the director noted. "I didn't want to be political," said Mavrikou, hoping that the film isn't used for nationalist propaganda. Instead, in the prolonged, grueling shooting (often by foot), she became committed to the beauty of the terrain and the interior life of Greeks there.

Meng Ong

Aliko Danezi-Knutsen

Lee Jiunn-jye

Surviving Civilization Clashes

Up-and-coming Greek actress Peggy Trikalioti praised "Miss Wonton", a New Horizons survival film by Meng Ong, for leaving her with a smile on her face. In the film, which was somewhat autobiographical, the sex of the character didn't matter, noted the director. What was more critical was the character's experience of moving to New York and trying to make it. It was based on director Ong's experiences, and a tribute to his mother, who immigrated from China to Singapore. He noted: "I wanted to tell an immigrant story, and to apply Chinese mythology to an American context." The film was seven

years in the making. Ong compared the difference between the "what's my motivation"-obsessed Caucasian cast with the more-accepting-of-direction Asian actors.

Inside a Woman's Head

Speaking to the press yesterday, director Stratos Tzitzis' cast and crew lauded him for going through even tougher times than his film's heroine in order to make "Rescue Me". The production began without money before "a small miracle" made it all happen. One of the main points of his film, according to the director, is to show that "people need to know when to ask for help". "We female directors are in trouble," added panel host/director Lucia Rikaki, "if men can make films like his, showing what it's like to be a woman so well."

Love's Labors' Gained

There was a lot of love going around on the set of Aliko Danezi-Knutsen's film "Bar", as was revealed at yesterday's press conference. The international cast and crew admitted that shooting in Cyprus and Uruguay was a once-in-a-lifetime experience. Danezi-Knutsen was inspired by writer Borges. She first made the Montevideo-Nicosia link when she went to a festival in the Latin American city. She realized that there was a connection having to do with missing people between the two places. It helped, one cast member noted, that everybody in the film (well, almost everybody) was in love at the time. The film is about people who, though absent, are still with us.

Inside the Greek Film Center

After hosting a two-day panel on European film distribution, which involved distributors from around the world, the Greek Film Center spoke to the press about their plans and accomplishments. Center president Diagoras Chronopoulos gave the organization

credit for one of the biggest years in Greek film for a long time, yet spoke of plans to rehaul the Center's funding programs. Of the 36 local productions at the festival, 27 were funded by the state organization in some form (amounting to a billion and a half drachmas). The Center goes international with a massive plan for the 2004 Cultural Olympiad, in which five world-renown international directors (from five continents) will make a film each involving Greek mythology. The Center's vice president noted that it was good to see a director who was an outsider while alive, Stavros Tormes, embraced by the festival. A few issues were left hanging, like whether or not the Center should give a little money to

a lot of directors - or vice versa, why lauded indie film "Searching for Morphine" wasn't backed, and if Greek films require greater funding.

See and Be Seen

Today's special events include a 12.30 press conference with the festival jury and a homage to Greek actress Despo Diamantidou (at 8.30 in the Pavlos Zannas cinema).

Quote/unquote:

"I'm an explorer really. I like to go to different cultures and explore." Director/Jury President, John Boorman

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 98 ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΒΑΣ,

ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΡΠΑΡΙΔΗΣ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΟΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΧΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

